

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคเอเชีย-แปซิฟิกเหนือ

ไตรมาสที่ 3

กรกฎาคม- สิงหาคม - กันยายน 2018

ประเทศเกาหลีใต้

1	เข้าสิงด้วยวิญญาณ 20 ตน / 7 กรกฎาคม 2018	3
2	ศาสตราจารย์ที่น่ารักสองคน / 14 กรกฎาคม 2018	6
3	พยายามนำแอ็ดเวนตีส์ให้เชื่อในวันอาทิตย์ / 21 กรกฎาคม 2018	9
4	วันสะบาโตเต็มเต็มความว่างเปล่า / 28 กรกฎาคม 2018	12

ประเทศญี่ปุ่น

5	คุณพ่อ...ยกโทษให้หนูด้วย / 4 สิงหาคม 2018	15
6	พระเยซูทรงจับคนหาปลา / 11 สิงหาคม 2018	17
7	คุณแม่ของคนน่ารัก / 18 สิงหาคม 2018	21
8	เกลียวเชือกที่วิทยาลัยแอ็ดเวนตีส์ / 25 สิงหาคม 2018	22

ประเทศมองโกเลีย

9	วัยรุ่นเกรดแปดตั้งโบสถ์ได้ / 1 กันยายน 2018	24
10	งานที่ดีที่สุดในโลก / 8 กันยายน 2018	27
11	ฉันไม่ต้องการที่จะสอน / 15 กันยายน 2018	30

ประเทศจีน

12	ชีวิตที่สอง / 22 กันยายน 2018	33

ประเทศไต้หวัน

13	รายการโรงเรียนวันสะบาโตที่สิบสาม / 29 กันยายน 2018	36

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 7 กรกฎาคม 2018

เข้าสู่ด้วยวิญญาณ 20 ดน

โดย ซีโอ, วัย 55 ปี...ประเทศเกาหลีใต้

ซีโอมีความทุกข์ยากเพราะเป็นโรคปวดศีรษะเรื้อรัง ตั้งแต่เป็นเด็ก ซีโออาศัยอยู่กับพ่อแม่ที่เมือง เดกูซึ่งเป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่งในประเทศเกาหลีใต้

เมื่อโตขึ้นเธอเรียนสำเร็จชั้นปริญญาตรี และแต่งงานกับชายหนุ่มคนหนึ่ง และต่อมามีทารกเพศหญิงคนหนึ่ง แต่ซีโอยังคง อดทนต่อสู้กับอาการปวดศีรษะตลอดมา ซีโอไปรับการรักษาจากนายแพทย์หลายคน แต่แพทย์เหล่านั้นช่วยได้เพียงให้ซีโอบรรเทาจากการปวดศีรษะลงเป็นระยะ 5-8 วัน จากนั้นอาการปวดศีรษะเรื้อรังของซีโอจะกลับมาอีก เป็นอยู่อย่างนี้ตลอดมา ซีโอเคยไปเยี่ยมวัดของพุทธศาสนา หลายแห่ง และไปนั่งสมาธิกับนางชี แต่การทำเช่นนั้นก็ไม่อาจช่วยให้อาการปวดศีรษะของซีโอหายขาดได้

ต่อมาซีโอได้รับคำแนะนำให้ไปขอความช่วยเหลือจากคนทรงเจ้าคนหนึ่ง ซึ่งเขาอ้างว่าสามารถสื่อสารกับวิญญาณที่ดี และวิญญาณร้ายได้ เมื่อคนทรงเจ้าทำพิธีนี้ ทางในจึงหน้าซีโอรู้หนึ่งคนทรงลืมนำชื่อบอกกับซีโอว่า เขาทราบถึงสาเหตุของอาการปวดศีรษะของซีโอแล้ว วิญญาณของพี่ชายของซีโอเองที่ตายในอุบัติเหตุเมื่อหลายปีก่อน ตอนเกิดอุบัติเหตุเด็กชายได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะรุนแรง จนทำให้เด็กชายเสียชีวิต วิญญาณของพี่ชายซีโอได้เข้าสู่ซีโอ จึงทำให้ซีโอปวดศีรษะ

ความจริงคือซีโอมีพี่ชายเสียชีวิตในอุบัติเหตุจริง แต่ เธอทราบเพียงเล็กน้อย เพราะพี่ชายของซีโอเสียชีวิตตอนเขาอายุได้สองขวบ ขณะที่ซีโอเป็นทารกอยู่ในครรภ์ของคุณแม่ของเธอ กล่าวคือพี่ชายได้เสียชีวิตก่อนที่ซีโอจะลืมตาดูโลก

ซีโอได้กลับไปหาคนทรงอีกเพื่อขอคำแนะนำจะอย่างไรจึงจะช่วยให้ เธอ หายจากการปวดศีรษะ คนทรงบอกกับซีโอว่า มีทางเดียวคือซีโอต้องกลายเป็นคนทรงเช่นเขา ซึ่งซีโอตอบปฏิเสธ คนทรงบอกว่าถ้า เธอไม่ยอมเป็นคนทรงวิญญาณ ไม่นานต่อไปลูกสาวของเธอ ซึ่งตอนนี้มีอายุห้า ปี จะได้รับมรดกโรค ปวดศีรษะจาก เธอตลอดไปรักษาไม่หายเช่นกัน

ในที่สุดซีโอตัดสินใจกลายเป็นคนทรงวิญญาณ และเพื่อจะเป็นคนทรงวิญญาณ เธอ จะต้องท่องคาถาติดต่อกัน 100 วัน ระหว่างนั้นจะต้องไปแสวงบุญยังภูเขาแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่คนทรงเกิด ระหว่างอยู่ในที่ พักบนเชิงเขา เธอ ต้องท่องคาถาสามชั่วโมงในแต่ละคืน และอีกสองชั่วโมงตอนเช้าทุกเช้า เสร็จแล้วจะต้องอาบน้ำเย็นเพื่อชำระร่างกายของเธอให้สะอาดบริสุทธิ์

ในที่สุดซีโอได้กลายเป็นคนทรงวิญญาณ และซีโอมีวิญญาณถึง 20 ดวงผลัดเปลี่ยนกันมาเข้าสู่ หรือเข้าทรงซีโอ ในการนี้ซีโอได้สร้างสถูปขนาดเล็กไว้ 20 สถูปไว้ใกล้บ้านของเธอ สำหรับเป็นที่สิงสถิตของวิญญาณทั้ง 20 ดวง ซึ่งซีโอใช้เวลาถึง 20 ปีเป็นคนทรงวิญญาณ ซีโอเชิญวิญญาณดวงใดดวงหนึ่งมาเข้าทรงและทำนายโชคชะตาให้กับผู้คนที่มาขอให้ช่วยทำนายชีวิตของเขา หรือ เธอ....ซีโอทำการรักษาโรคต่าง ๆ ดูเหมือนซีโอเป็นคนทรงที่มีผู้คนนิยมไม่น้อยทีเดียว ถ้ามีใครมาหาซีโอด้วยอาการปวดท้อง เธอจะเข้าทรงและวิญญาณจะทำให้เธอมีอาการปวดท้อง... ถ้ามีใครมีปัญหาเรื่องโรคหัวใจ ซีโอจะปวดที่ทรวงอกด้านซ้ายเหมือนคนที่มาของความช่วยเหลือ ในการรักษาโรคต่าง ๆ นั้น ซีโอจะมอบเครื่องรางของขลังให้กับคนป่วยหรือคนที่มีปัญหาไป ซีโอจะท่องคาถาและเป่าไปยังคนป่วยและอาการป่วยของเขา หรือเธอก็จะหายเป็นปกติ

ในการทำนายโชคชะตา และรักษาโรค ผู้มาขอให้ช่วยจะจ่ายเงินให้ซีโอจำนวนหนึ่ง ซีโอเก็บรวบรวมเงินไว้ก่อนใหญ่ และมอบให้สามีเก็บไว้ แต่ซีโอไม่มีความสุขเลย จริงอยู่อาการปวดศีรษะของเธอหายไป แต่เธอได้รับความเจ็บปวดทุกวันเมื่อมีคนมารักษาโรค จน เธอมีอาการกลัวความเจ็บปวดจนเป็นโรคจิตอ่อนๆ และดูเหมือนอาการดังกล่าวจะเลวร้ายมากขึ้นตามลำดับ จนวันหนึ่งสามีและลูกๆ ขนเสื้อผ้าย้ายออกไปอยู่ที่อื่น ช่วงอยู่คนเดียวซีโอพยายามจะฆ่าตัวตายสองสามครั้ง แต่พวกลูกศิษย์ใกล้ชิดช่วยชีวิตของเธอไว้

วันหนึ่งซีโอนั่งรถแท็กซี่ไปธุระ โดยมีลูกศิษย์คนหนึ่งเป็นคนขับ รถยนต์ที่ซีโอนั่งถูกชนอย่างแรงจากทางด้านหลัง อุบัติเหตุครั้งนี้ซีโอได้รับบาดเจ็บและต้องนอนรักษาตัว ในโรงพยาบาลถึงหนึ่งเดือน อุบัติเหตุทำให้สมองของซีโอได้รับผลกระทบกระเทือน แม้ร่างกายจะหายดี ออกจากโรงพยาบาลมาแล้ว แต่อาการหลงๆ ลืมๆ ทำให้ซีโอรู้สึกสับสน เธอคิดว่า การเข้าทรงของเธอ สามารถทำนายโชคชะตาชีวิตในอนาคตของคนอื่นได้ เหตุใด เธอจึงไม่ทราบอนาคตล่วงหน้า ว่าชีวิตของเธอกำลังมีเคราะห์ร้าย จะมีอุบัติเหตุได้ไม่ต้องออกจากบ้าน

ซีโอถามตัวเองว่า “เหตุใดวิญญาณต่างๆ ที่ฉันรับใช้มาตลอด 20 ปี ไม่ปกป้องฉันไว้จากอุบัติเหตุครั้งนี้เลย ในเมื่อวิญญาณเหล่านั้นไม่อาจรักษาความปลอดภัยให้ฉันได้ ฉันจะวางใจในวิญญาณทั้งหลาย ยต่อไปทำไม”

ซีโอสวดภาวนาขอให้ความเชื่อของเธอเข้มแข็งขึ้น แต่เวลาผ่านไปหลายวันไม่มีอะไรเกิดขึ้น ซีโอรู้สึกหงุดหงิดคับข้องใจ เธอเอาไปไม้และท่อนหินมากองสุมที่สตูบทั้ง 20 สตูบซึ่งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกัน สำหรับวิญญาณ 20 ดวง เสร็จแล้วจุดไฟเผา ชาวบ้านบริเวณใกล้เคียงมากันยืนมองดู ซีโอประกาศว่า เธอจะไม่รับใช้ดวงวิญญาณทั้งหลายเหล่านี้อีกต่อไป

เมื่อไม่มีสตูบซึ่งเป็นสัญลักษณ์เป็นบ้านของดวงวิญญาณแล้ว ซีโอรู้สึกหวาดกลัว ซีโอสงสัยว่ามีพระเจ้าที่มีฤทธิ์อำนาจมากกว่าดวงวิญญาณที่ เธอทำการรับใช้หรือไม่ ... ซีโอนึกถึงเมื่อสองปีก่อนมีผู้หญิงเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนตีสมคนหนึ่งได้มาเยี่ยม เธอ และได้เล่าให้ซีโอฟังเกี่ยวกับพระเยซู ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าแต่ทรงเสด็จมาเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อสิ้นพระชนม์ไถ่บาปของมนุษย์ และพระองค์ทรงฟื้นพระชนม์ในวันที่สาม และได้เสด็จขึ้นไปยังสวรรค์ ทรงรับฟังคำอธิษฐานขอของทุกคน ที่ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เมื่อนึกขึ้นได้เช่นนั้น เธอจึงก้มศีรษะลงและอธิษฐานต่อพระเยซูเป็นครั้งแรก

เมื่อผู้หญิงแอ็ดเวนตีสได้ทราบว่าซีโอละทิ้งวิญญาณร้าย และเริ่มอธิษฐานต่อพระเจ้า เธอได้เดินทางมาเยี่ยมซีโอพร้อมกับศาสตราจารย์ที่เกษียณอายุคนหนึ่ง ซึ่งศาสตราจารย์เกษียณอายุได้ทำการสอนพระคัมภีร์ให้กับซีโอ โดยได้เริ่มสอนหลักข้อเชื่อเรื่องแรกคือ “สภาพของค นตาย” ซึ่งเป็นคำสอนของพระคัมภีร์ ทำให้ซีโอได้ทราบว่าวิญญาณต่างๆ ที่มาเข้าทรงเธอ ล้วนเป็นบริวารของซาตาน ไม่กี่เดือนต่อมา ซึ่งเป็นกลางปี 2016 ซีโอได้รับบัพติศมา รับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ซีโอตั้งใจแน่วแน่ว่า เธอจะไม่ให้พญามาร หรือวิญญาณร้าย ใดมาครอบงำชีวิตของเธออีกต่อไป เธอได้ถวายดวงใจให้กับพระเยซู และเชื่อในพระองค์ที่ทรงตรัสว่า “เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดารน้ำเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก แต่เมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมานั้น’ ” (ลูกา 11:24) ซีโออธิษฐาน และอ่านพระคัมภีร์ทุกเช้า เธอรู้สึกมีสันติสุขและมีความชื่นชมยินดีเป็นครั้งแรกในรอบ 20 ปี

ซีโออ่านพระธรรมมาระโก บทที่ 5 เธอได้พบว่า เมื่อพระเยซูทรงขับผีร้ายออกจากชายที่ถูกผีหลายตนเข้าสิงแล้ว ชายผู้นั้นรู้สึกเป็นอิสระ และขอติดตามไป ปรบใช้พระเยซู พระเยซูตรัสว่า “จงไปหาพวกพ่อของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ ซึ่งพระเป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้วฝ่ายคนนั้นก็ทุลลาลแล้วเริ่มประกาศในแคว้นเทศบุรี ถึงเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำเพื่อตัว และคนทั้งปวงก็ ประหลาดใจนัก ”

(มาระโก 5:19, 20) และเช่นเดียวกันซีโอได้ประกาศในสิ่งที่พระเยซูได้ทำเพื่อ เธอตามโบสถ์ต่างๆ ทั่วเกาหลีใต้ ทุกคนได้ฟังต่างรู้สึกอัศจรรย์ใจ และได้รับการหนุนใจ

ข้อมูลด่วน

- ชาวเกาหลีนิยมรับประทาน “กิมจิ” ทำจากการหมักดองผักกาดขาวตามธรรมเนียมประเพณี และผักอื่นๆ เช่นขิง แดงกวา กะหล่ำปลี ฯลฯ ถ้าจะแยกประเภทของ “กิมจิ” เช่นแตงกิมจิ กะหล่ำปลีกิมจิ ซึ่งอาจแบ่งแยกได้ถึง 250 ชนิดแตกต่างกัน ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นเครื่องเคียงที่ขาดไม่ได้ทุกมื้อ
- แทนที่ชาวเกาหลีจะใช้ “ฮีเตอร์” ทำความอบอุ่นให้กับบ้านเรือนโดยเฉพาะในฤดูหนาว บางพื้นที่ที่มีหิมะตก ชาวเกาหลีใช้ “ออนโดล” (หินอุ่น) เป็นวิธีทำให้ห้องต่างๆในบ้านอบอุ่น กล่าวคือเขาจะเดินท่อโลหะไว้ใต้พื้นห้อง และส่งน้ำร้อนนี้ผ่านท่อ และจะเป็นเทคโนโลยีโบราณ แต่ปัจจุบันบ้านเรือนถึง 90% ยังคงใช้กันอยู่
- เลข 4 ถือเป็นหมายเลข “โชคไม่ดี” ในประเทศเกาหลี อย่างเช่นชั้นในลิฟท์ ขึ้นลงตามชั้นต่างๆ เครื่องหมายเลข 4 มักจะแทนที่ด้วยอักษรตัว “F” หรือไม่ก็ไม่ใช่เลขอะไรไปเลยไว้ว่างๆ อย่างนั้นเช่น 1, 2, 3 แล้ว ..(ว่าง) 5, 6, 7 และชั้นต่อไป....

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 14 กรกฎาคม 2018

ศาสนาจารย์ที่นาร์กสองคน

โดย ฮี ซุก คิม, วัย 64 ปี...ประเทศเกาหลีใต้

ถ้าเป็นไปได้ขอสุภาพสตรี-ผู้ใหญ่ เป็นผู้เล่าข่าวในสะบาโตนี้

ผู้จำหน่ายหนังสือ (บรรณกร) สองคนของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์ และข้าพเจ้า (มิสซิส ฮี ซุก คิม) กำลังออกไปจำหน่ายและแจกใบปลิวเรื่องของพระเจ้าให้กับประชาชน โดยเราจะไปเคาะประตูบ้าน จากบ้านหนึ่งไปยังอีกบ้านหนึ่งในซานกรูโซล (Seoul) ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศเกาหลีใต้ ขณะที่เรากำลังเดินไปตามถนน เราได้เห็นป้ายผ้าผูกซึ่งไว้หน้าบ้านหลังใหญ่แห่งหนึ่ง มีข้อความว่า “เชิญเข้าประชุมเชิงพักผ่อนของนักศึกษาจากโรงเรียนศาสนศาสตร์ของคริสเตียนที่นี่” เราทราบว่าเป็นการประชุมพิเศษจัดโดยคริสเตียน ที่นมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์คณะหนึ่ง เราตัดสินใจเดินเข้าไปเคาะประตูบ้านหลังนั้น

ผู้เปิดประตูให้เราเป็นสองสามี-ภรรยา ทั้งสองเป็นศาสนาจารย์ของคริสตจักรที่ถือรักษาวันอาทิตย์ที่มีสมาชิกมากที่สุดในประเทศเกาหลี ซึ่งเราไม่ทราบมาก่อน จนกระทั่งเมื่อพวกเขาเปิดประตูต้อนรับเรา

ฉันเป็นคนพูดขึ้นก่อนว่า “สวัสดีค่ะ พวกเรามาจากสำนักพิมพ์แห่งประเทศเกาหลี และเรามาที่นี่เพื่อแบ่งปันหนังสือบางเล่มซึ่งมีคุณค่าสำหรับคริสเตียน”

ฉันรู้สึกแปลกใจมาก คนที่เป็นสามี เมื่อเปิดดูหนังสือที่ฉันยื่นให้ และ เห็นชื่อของสำนักพิมพ์บนหน้าแรกของหนังสือ เขาพูดขึ้นว่า “อ้อ..ผมพอรู้จักสำนักพิมพ์เซเวนธ์เดย์แอดเวนติส ” ..พลันเขาถามอย่างอวยากรู้อยากเห็นว่า “เหตุใดพวกคุณไปนมัสการที่โบสถ์ในวันเสาร์ครับ”

ฉันเล่าสรุปสั้นๆ ถึงเรื่องการสร้างโลกจากพระธรรมปฐมกาล และอธิบายว่า พระเจ้าทรงสร้างโลกในหกวัน และพระองค์ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด ซึ่งเรียกว่า “วันสะบาโต” และทรงทำให้วันดังกล่าวเป็นวันบริสุทธิ์ ” ฉันมอบ “บทเรียนวิถีแห่งชีวิต” บทที่หนึ่ง ซึ่งเป็นบทเรียนส่งคำสอนทางไปรษณีย์ให้กับสามี-ภรรยาคุณนี้ และกล่าวสัญญาว่าในอีกหนึ่งสัปดาห์ฉันจะนำบทเรียนบทที่สองมาให้

ขณะที่พวกเราสนทนากันต่อไป ฉันตระหนักว่าผู้เป็นสามี ซึ่งให้นามบัตรแก่ฉัน มีชื่อว่า “ศาสนาจารย์ คีโจ มูน แสดงให้เห็นว่า เขาทราบเกี่ยวพระคัมภีร์มากทีเดียว ฉันได้ทราบด้วยว่าเขารับใช้พระเจ้าในหน้าที่ของของศาสนาจารย์มา 30 ปี ส่วนภรรยาของเขา ทำหน้าที่เป็นศิษยาภิบาลของโบสถ์มากกว่า 10 ปี เมื่อเป็นดังนี้ฉันจึงไม่นำบทเรียนบทที่สองมาให้พวกเขาในการไปเยี่ยมพวกเขาในสัปดาห์ถัดมา แต่ฉันได้นำหนังสือชุด 5 เล่ม ชื่อ “ความขัดแย้งแห่งยุคสมัย” ซึ่งผู้ร่วมก่อตั้งคริสตจักรเซเวนธ์เดย์ แอดเวนติสคนหนึ่งคือ “นาง เอลเลน จี. ไวท์” ได้รับการดลใจจากพระเจ้าให้เขียนขึ้น หนังสือชุดนี้มี 5 เล่มด้วยกัน อันมี :-

1. บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ
2. ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์
3. ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน
4. กิจการของอัครทูต
5. สงครามแห่งประวัติศาสตร์

โดยปกติหนังสือชุดนี้ราคาารวมกัน 300,000 วอน หรือประมาณ 265 ดอลลาร์ (อเมริกัน) เท่ากับเงินไทยประมาณ 8,824.50 บาท แต่ฉันบอกกับสามีภรรยาว่า พวกเขาได้รับหนังสือชุดนี้ฟรี

ศาสนาจารย์ และภรรยาแสดงความสนใจในหนังสือชุดนี้เป็นพิเศษ และสนใจหนังสือ “ดาเนียล” มากและถามฉันว่า ฉันจะแบ่งปันข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือดาเนียลกับเขาในการมาเยี่ยมเที่ยวต่อไปได้ไหม ดังนั้นในการไป

เยี่ยมสองสามีภรรยาคุณนี้ ฉันได้นำเอา “หนังสืออธิบายพระคัมภีร์ดาเนียล และวิวรณ์ ” ไปให้พวกเขาี่ยมอ่านด้วย

หลายสัปดาห์ ต่อมาศาสนาจารย์วันอาทิตย์ได้ส่งข่าวให้ฉันว่า “ดูเหมือนว่าผมได้ศึกษาพระคัมภีร์ระดับผิวเผินมาตลอดในชีวิต และเพิ่งกำลังศึกษาพระคัมภีร์ระดับลึกซึ่งในครั้งนี้นี้ ผมอยากจะมาเยี่ยมโบสถ์ของคุณสักครั้งจะเป็นไรไหม”

ฉันส่งคำเชิญตอบไป ในวันสะบาโตถัดมาศาสนาจารย์ ได้มาเยี่ยมโบสถ์แอ๊ดเวนตีสของเรา (ส่วนภรรยาไม่ได้มาด้วย) ดูเหมือนศาสนาจารย์ชื่นชอบรายการต่างๆของโบสถ์ และกลับมาเยี่ยมในวันสะบาโตอีกสองสามครั้ง และหลังจากนั้นได้หยุดไป ฉันรู้สึกสงสัยว่ามีอะไรเกิดขึ้น ทุกครั้งเมื่อฉันโทรไป เขาจะกล่าวแก้ตัวหลายอย่าง เช่น บอกว่าเขายุ่งกับงานมาก หรือบางทีก็บอกว่าไม่สบาย ภายหลังฉันได้ทราบว่า ภรรยาของเขาห้ามเขาไม่ให้มานมัสการในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส โดยต่อว่าสามีแรงๆ ว่า “คุณเป็นศาสนาจารย์นะ คุณไม่อายุหรือ คุณไม่ควรไปร่วมนมัสการกับพวกเขา แม้ฉันจะได้ทราบอย่างนี้ แต่ฉันยังโทรไปชวนศาสนาจารย์ให้มาร่วมนมัสการในวันสะบาโตอยู่เสมอ

เวลาผ่านไป 7 ปีหลังจากที่เราได้พบกันครั้งแรก ฉันโทรไปเชิญศาสนาจารย์ และภรรยา ให้มาเข้าร่วมสัมมนาสุขภาพที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสจัดขึ้น ซึ่งการสัมมนามี 3 วัน โดยมีการ “ล้างสารพิษออกจากร่างกาย ” (detox) ด้วย ซึ่งผู้เข้าร่วมประชุมจะได้ดื่มน้ำผลไม้สด เพื่อเป็นการชำระร่างกายให้สะอาดฟรี

ศาสนาจารย์ส่งข่าวมาบอกฉันว่า “ผมจะมาร่วมในสัมมนาสุขภาพ แต่สำหรับภรรยาของผม ขอให้คุณส่งคำเชิญไปยังเธอโดยตรง” ดังนั้นฉันจึงได้โทรไปเชิญภรรยาของศาสนาจารย์ให้มาร่วมสัมมนา สุขภาพ เธอรับปากว่าจะเดินทางมาร่วมสัมมนาด้วยพร้อมกับสามี ซึ่งนี่เป็นครั้งแรกที่เธอแสดงความสนใจในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส

เชื่อว่าการสัมมนาสุขภาพสร้างความประทับใจให้ศาสนาจารย์สองสามี- ภรรยา มาก เพราะเมื่อในอีกไม่นานต่อมาทั้งสองรับคำเชิญให้มาในการประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณ ซึ่งจัดขึ้นในเวลากลางคืนสองสัปดาห์ และเมื่อการประชุมจบลง ทั้งสามีและภรรยายอมรับว่าสิ่งที่ได้รับฟังจากศาสนาจารย์แอ๊ดเวนตีสในการประชุมล้วนเป็นความจริง แต่การจะหันหลังให้คริสตจักรเดิมที่ได้ทำงานมาหลายสิบปีนับเป็นเรื่องยากมาก อย่างไรก็ตามก็อีกไม่กี่เดือนต่อมา ฉันได้เชิญสามี-ภรรยาคุณนี้มาในการประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณอีกครั้ง ซึ่งผู้เทศนาเป็นแขกที่รับเชิญมาจากต่างประเทศ ขอบคุณพระเจ้า สามี-ภรรยาคุณนี้รับคำเชิญ และมาฟังการนำเสนอความจริงทุกคืนเป็นเวลาสองสัปดาห์ ในคืนสุดท้ายของการประชุมสามี- ภรรยา ได้ประกาศว่า “ตอนนี้เรา เป็นเหมือนโลหะที่ได้หลอมละลายเป็นของเหลวสำหรับข่าวสารความจริงแล้ว ”

แปดปีหลังจากที่เราได้พบกันครั้งแรก (ปี ค.ศ. 2009) ในเดือนกุมภาพันธ์ 2017 ศาสนาจารย์วันอาทิตย์ที่น่ายรักทั้งสองคนก็ได้รับบัพติศมาพร้อมกันในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส พระวณะของพระเจ้า และข่าวสารสุขภาพของเราได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้คนมามากต่อมาก

ข้อมูลด่วน

- คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในประเทศเกาหลีใต้ มีโบสถ์ 715 แห่ง และมีสมาชิกโบสถ์ 247,143 คน ทั้งประเทศมีประชากร 75,916,000 คน เราจึงมีอัตราแอ๊ดเวนตีส 1 คน ต่อประชากรทั่วไปทุก 307 คน
- ประชากรประเทศเกาหลีใต้ประมาณ 54% ไม่อ้างว่าตนถือศาสนาใด ขณะที่ประมาณ 28% เป็นคริสเตียน และนับถือพุทธศาสนา 16%
- กรุงโซล (เมืองหลวงของเกาหลีใต้) และปริมณฑล มีประชากรอาศัยอยู่ถึง 25 ล้านคนทำให้กรุงโซลเป็นเมืองหลวงที่มีประชากรอยู่มากที่สุด เป็นอันดับ 3 ในโลก

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 21 กรกฎาคม 2018

พยายามนำแอ๊ดเวนตีสให้เชื่อในวันอาทิตย์

โดย คี โจน, วัย 71 ปี...ประเทศเกาหลีใต้

ถ้าเป็นไปได้ขอผู้ชาย-วัยกลางคน เป็นผู้เล่าข่าวในสะบาโตนี้

ผมมีความสนใจในคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสมาหลายปี จนวันหนึ่งมีผู้หญิงวัยกลางคน ซึ่งเป็นบรรณกร หรือคนขายหนังสือของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสมาเคาะประตูบ้านของผมในประเทศเกาหลี

ผมเองเป็นศาสนาจารย์ ทำหน้าที่เป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรใหญ่ ซึ่งอยู่ในสังกัดคริสตจักรโปรเตสแตนต์ใหญ่ที่สุดในประเทศเกาหลี ตลอดมาผมแสวงหาโอกาสที่จะเข้าใจ “แนวคิดของคริสเตียนคริสตจักรอื่นๆ นอกเหนือจากคริสตจักรของผมเอง ผมศึกษาหนังสือของคริสตจักรเมธอดิสต์ และหนังสือของคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสสำหรับหนังสือของคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสส่วนใหญ่เขียนขึ้นโดย เอลเลน ไวท์ ผมนึกสงสัยมากเหตุใดชาวแอ๊ดเวนตีสจึงให้ความสนใจงานเขียนของผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้ตายไปแล้วนานกว่า 100 ปี

ในเวลาเดียวกันผมรู้สึกว่ามีบางสิ่งหายไปจากคริสตจักรที่ผมสังกัดอยู่ ผมถามศาสนาจารย์ซึ่งเป็นผู้นำในคริสตจักรหลายคน โดยเฉพาะอาจารย์อาวุโสที่สอนในโรงเรียนศาสนศาสตร์ของคริสตจักรว่า “เหตุใดโรงเรียนศาสนศาสตร์ของเราจึงไม่สอน “หนังสือดานีเอลและหนังสือวิวรณ์ ” เขาตอบว่า “เพราะว่าเราไม่ทราบอะไรมากนักเกี่ยวกับหนังสือสองเล่มนี้”

ขณะที่ผมพยายามหาคำตอบ ผมมีส่วนกับผู้นำคริสตจักรที่ผมสังกัดอยู่ในการรณรงค์ต่อต้านกลุ่มศาสนาคริสต์ ซึ่งเราถือว่าเป็น “ลัทธิ” ซึ่งเราคริสเตียนในเกาหลีใต้มีความเห็นค่อนข้างตรงกันว่า กลุ่มศาสนาที่เป็นลัทธิมีอยู่สามกลุ่มคือ (1) กลุ่ม “พยานพระยะโฮวาห์” (2) กลุ่ม “ฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่” และ(3) กลุ่ม “เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส” ผมรู้จักชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเข้าร่วมกับกลุ่ม “ฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ” ผมได้อ้างข้อพระคัมภีร์หลายสิบข้อว่า ความเชื่อของกลุ่มที่เขาเข้าร่วมไม่ถูกต้องกับพระคัมภีร์ ผมแม้แต่ได้โต้หลักข้อเชื่อของกลุ่มดังกล่าวกับผู้นำของกลุ่มนี้ ต่อมา...ผมพยายามนำกลุ่มผู้เชื่อในพยานพระยะโฮวาบางคนเพื่อนำให้พวกเขาได้รับความจริง และในตอนนั้นผมตัดสินใจจะเรียนรู้อีกขึ้นเกี่ยวกับคำสอนของแอ๊ดเวนตีสเพื่อผมจะสามารถพิสูจน์ให้พวกเขาได้ทราบว่า สิ่งที่พวกเขาเชื่อบางสิ่งไม่ถูกต้อง

ในเวลานั้นเองบรรณกร หรือคนขายหนังสือแอ๊ดเวนตีส ซึ่งเป็นผู้หญิงชื่อ ฮี ซุก คิม ได้มาเคาะประตูบ้านของผม ซึ่งเธอแนะนำตนเองว่า เธอเป็นตัวแทนของ “โรงพิมพ์แอ๊ดเวนตีส” ในตอนนั้นผมได้อธิษฐานสั้นๆว่า “ขอคุณพระบิดา ข้าพระองค์ต้องการอยากรู้ยากเห็นเกี่ยวกับกลุ่มแอ๊ดเวนตีสอยู่พอดี และวันนี้พระองค์ทรงส่งชาวแอ๊ดเวนตีสมาให้มาให้กับข้าพระองค์”

มิสซึ สคิม แจ กไบปลิว ให้ผมหลายแผ่น พร้อมทั้งหนังสือเล่มขนาดเล็กให้ผมอีกสามเล่ม ปกติผมจะโยนไบปลิว และหนังสือของกลุ่ม หรือคณะศาสนาอื่นๆ ทิ้งไป แต่ในครั้งนั้นผมคิดว่า “อาจมีข้อสังเกตเล็กๆ น้อยๆ ของคริสตจักรแอ๊ดเวนตีส ที่ผมอาจนำไปใช้เป็นข้อมูลสำหรับชักนำเธอให้หันหลังให้กับคริสตจักรวันเสาร์ มาร่วมกับคณะคริสเตียนขนาดใหญ่ที่ผมสังกัดอยู่

เซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนติสเป็น “ลัทธิ” จริงไหม

หลังจากการอ่านไบเบิลทั้งหมด และหนังสือเล่มเล็กทั้งสามเล่ม ผมไม่สังเกตเห็นคำสอนใดๆ ที่สอนนอกเหนือจากพระคัมภีร์ ผมจึงคิดว่าผมน่าจะไปเข้าร่วมนมัสการกับชาวแอ็ดเวนติสสักครั้ง เพื่อจะพบข้อใดที่พวกเขานมัสการเป็นลักษณะของ “ลัทธิ” ตามที่คริสตจักรผมสอนหรือไม่ ... ผมจึงแต่งตัวลักษณะชาวบ้านทั่วไป และไปร่วมนมัสการอย่างเงียบๆ โดยไม่แนะนำตัวว่าผมเป็นศาสนาจารย์อาวูโสมาจากคริสตจักรใหญ่ ผมไปร่วมนมัสการสามสัปดาห์ วันหนึ่งภรรยาของผมพบโบสถ์แอ็ดเวนติสที่ผมกลับบ้านไปโดยบังเอิญ เธอจึงต่อว่าผม และให้เหตุผลยกใหญ่ว่าผมไม่ควรไปร่วมนมัสการกับโบสถ์แอ็ดเวนติส ผมจึง หยุดไปนมัสการ ผมตริตรองหาวิธีว่าจะทำอย่างไรไม่ให้ขัดแย้งกับภรรยา ... ต่อมาโบสถ์แอ็ดเวนติสจัดให้มีการประชุมสัมมนาเรื่องสุขภาพขึ้นที่โบสถ์ ผมคิดว่าภรรยาของผมอาจให้ความสนใจในเรื่องนี้ ผมจึงแนะนำให้ มิสซิส สคิม ผู้เป็นบรรณกรหรือคนขายหนังสือเป็นผู้ซื้อเชิญภรรยาของผมโดยตรง

ผมทราบว่าภรรยาของผมจะไม่ตกลงไปเพื่อจะฟังคำเทศนา แต่การสัมมนาเรื่องสุขภาพดูเหมือนจะเป็นแนวทางที่ดีที่จะแนะนำภรรยาของผมสู่คริสตจักรแอ็ดเวนติส ผมต้องการให้ภรรยาของผมได้พบว่าชาวแอ็ดเวนติสเป็นเพื่อนที่อบอุ่น หลังเสร็จสิ้นการนมัสการ หลายคนจะเข้ามาเชิญว่า “สวัสดีครับ/ ค่ะ ขอเชิญรับประทานอาหารร่วมกับพวกเราละครับ/ค่ะ .. ในคริสตจักรของเราศาสนาจารย์ หรือศิษยาภิบาลจะนั่งหัวโต๊ะ และจะมีสมาชิกบางคนตักอาหารมาเสริฟ แต่ในโบสถ์แอ็ดเวนติส ศิษยาภิบาลจะเข้าแถวไปตักอาหารเหมือนสมาชิกคนอื่นๆ เสร็จแล้วมองหาที่นั่งตรงไหนว่าง ก็จะเดินไปนั่งลงและรับประทานอาหารตรงนั้น

การไปร่วมประชุมสัมมนาเรื่องสุขภาพ ทำให้ภรรยาของผมมองเห็นว่า ชาวแอ็ดเวนติส มีสิ่งดีๆ ให้รับฟัง พวกเขาเน้นข่าวสารสุขภาพจากหลักการของพระเจ้า เธอจึงเปิดใจรับเอาข่าวสารของแอ็ดเวนติสได้มากขึ้น ต่อมาเราสองสามีภรรยาไปเข้าร่วมใน “รายการสัมมนาดาเนียลและวิวรณ์” ผมคิดว่า ข่าวสารนี้ช่างมีความแตกต่างจากคำสอนหลายอย่างในคริสตจักรของผม ซึ่งในคริสตจักรของผมมีคำสอนหลายอย่างเป็นเหมือนก้อนสำลี ไร้น้ำหนักแต่ในคริสตจักรแอ็ดเวนติสโดยเฉพาะเรื่องพระธรรมดาเนียลและวิวรณ์ เป็นเหมือนอาหารมือหนักฝ่ายจิตวิญญาณ

หลังการประชุมสัมมนา ศาสนาจารย์ผู้ทำการบรรยายพระธรรมดาเนียลและวิวรณ์หนุนใจให้ผม และภรรยาฉันรับบัพติศมา ผมเองเห็นว่าตัวเองพร้อม แต่ภรรยาบอกกับผมว่า ผมไม่เพียงเป็นศิษยาภิบาลของโบสถ์ แต่ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของสำนักเรียนคริสตจักรด้วย ภรรยาได้ขอให้ผมเลื่อนการรับบัพติศมาออกไปอีกหน่อย ผมรับฟัง ภรรยา และได้ทำการรับใช้คริสตจักรจนครบเทอม กระทั่งอีกสองปีถัดมา เมื่อมีการเลือกตั้งคณะกรรมการและที่ปรึกษาชุดใหม่ ผมและภรรยาจึงขอลาออกจากคริสตจักร และตอบรับคำเชิญสู่พิธีบัพติศมา

แต่พอใกล้จะถึงวันรับบัพติศมา ภรรยาของผมเกิดไม่สบาย เราจึงขอเลื่อนวันรับบัพติศมาออกไป ในตอนปลายวันนั้นศาสนาจารย์แอ็ดเวนติสคนหนึ่งได้มาเยี่ยมที่บ้านของเรา และหนุนใจภรรยาของผมให้รับบัพติศมา ผมมองไปที่ภรรยาว่า เธอจะตอบอย่างไร เธอตอบว่าเธอจะอธิษฐานมากขึ้น ... แต่ใน 2-3 นาทีต่อมาภรรยาได้เปิดดูปฏิทิน และชี้ดวงกลมล้อมวันที่ 4 กุมภาพันธ์ซึ่งเป็นวันสะบาโต แล้วพูดว่า “ถ้าเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าฉันจะรับบัพติศมาในวันนั้น.. ...”

ผมเองแทบไม่เชื่อหูตนเอง ภรรยาเป็นคนขอให้ผมเลื่อนวันรับบัพติศมาออกไปเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ตอนนี่เธอตอบจะรับบัพติศมาในอีกสองสัปดาห์ถัดไป

และเราก็ได้รับบัพติศมาในวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2017 ตามที่ได้ตกลงไว้ ภรรยาของผมเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และนับแต่นั้นมาเราเฝ้ารอให้ถึงวันสะบาโต เพื่อจะได้ไปนมัสการ และฟังคำเทศนาทุกวันสะบาโต

ผมต้องการศึกษาหลักข้อเชื่อของแอ๊ดเวนตีส เพื่อหาข้อบกพร่อง และนำไป อธิบายโต้แย้งกับบรรณกร หรือ คนขายหนังสือหญิงคนนั้น แต่ในที่สุดกลายเป็นว่า ผู้ขายหนังสือหญิงคนนั้นเป็นผู้นำผม และภรรยา มาสู่คริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- ด้วยประชากร 51 ล้านคน และมีพื้นที่ 38,000 ตารางไมล์ (หรือ 100,000 ตารางกิโลเมตร) ประเทศเกาหลีใต้เป็นประเทศที่มีประชากรอยู่หนาแน่นมากที่สุดประเทศหนึ่งของโลก คือมีประชากร 500 คนอาศัยอยู่ในหนึ่งตารางกิโลเมตร เมื่อเปรียบเทียบกับสหรัฐอเมริกามีประชากรเพียง 33 คนอาศัยอยู่ในพื้นที่หนึ่งตารางกิโลเมตร
- ในประเทศเกาหลี เมื่อคุณเกิดมา พวกเขาถือว่า คุณมีอายุได้หนึ่งปีแล้วเรียบร้อยแล้ว
- มหาวิทยาลัยซัมยุก เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ก่อตั้งเมื่อ ค .ศ. 1906 (นับถึงปีนี้อายุได้ 112 ปี) ตอนแรกเป็นเพียงวิทยาลัยขนาดเล็ก ก่อตั้งโดยมิชชันนารีชาวอเมริกัน วิทยาลัยได้ถูกปิดไปสองครั้งในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองตอนญี่ปุ่น ยึดครองประเทศเกาหลี และเมื่อสงครามโลกครั้งที่สองปิดฉากลง วิทยาลัยได้เปิดดำเนินการต่อ แต่เปิดได้ไม่กี่ปี ก็เกิดสงครามระหว่างเกาหลีเหนือ- และใต้ วิทยาลัยได้ปิดตัวเองลงเป็นครั้งที่สอง จากนั้น เมื่อเกาหลีเหนือ และใต้เซ็นสัญญาสงบศึกต่อกัน วิทยาลัยก็เปิดดำเนินการ ไปได้อีก จนถึงปัจจุบัน มหาวิทยาลัยซัมยุกแอ๊ดเวนตีสมีนักศึกษา 5,787 คน และ 86 % เป็นนักศึกษาที่ไม่ใช่ชาวแอ๊ดเวนตีส

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 28 กรกฎาคม 2018

วันสะบาโตเต็มเต็มความว่างเปล่า

โดย ชุน แอพ ยัน, วัย 64 ปี...ประเทศเกาหลีใต้

ถ้าเป็นไปได้ขอสุภาพสตรี-ผู้ใหญ่ เป็นผู้เล่าข่าวในสะบาโตนี้

ศิษยาภิบาลหญิงวัยกลางคน ชื่อ “ชุน แอพ ยัน” ซึ่งสังกัดอยู่ในคริสตจักรโปรเตสแตนต์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศเกาหลี หลังจากที่ได้รับบัพติศมาสู่คริสตจักรเซเวนธ์เดย์ แอ๊ดเวนตีส์แล้ว ได้กล่าวเป็นพยานว่า “ฉันรับใช้พระเจ้าในหน้าที่ศิษยาภิบาลหญิงมาเป็นเวลาหลายปี ตอนแรกฉันเทศนาในกลุ่มเล็ก ซึ่งนมัสการกันในบ้านของสมาชิกคนหนึ่ง พระเจ้าทรงใช้ฉัน สมาชิกกลุ่มเล็กเพิ่มขึ้นเป็น 40 คน และเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดฉันได้มีส่วนในการรณรงค์เพื่อให้มีการสร้างโบสถ์ขึ้นสำหรับกลุ่มนมัสการ ด้วยการรับใช้ในลักษณะนี้พระเจ้าทรงใช้ฉันให้สร้างโบสถ์ขึ้นหลายแห่ง

มิสซิสชุน แอพ ยัน ซึ่งก็คือศิษยาภิบาลชุนได้เป็นพยานในความรู้สึกต่อไปว่า “แม้ฉันจะทำงานรับใช้พระเจ้า แต่ฉันรู้สึกว่ามีบางสิ่งขาดหายไปจากดวงใจของฉัน ฉันรู้สึกชื่นชมยินดี ขณะเมื่อฉันเทศนา หรือมีส่วนในการประชุมฟื้นฟู แต่หลังจากช่วงเวลานั้นฉันรู้สึกว่างเปล่า ฉันเข้าศึกษาหลักสูตรศาสนศาสตร์ เมื่อสำเร็จออกมาฉันได้รับการแต่งตั้งเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลา เหมือนกับสามีของฉันซึ่งรับใช้พระเจ้าในหน้าที่ ศาสนาจารย์มาก่อนข้าพเจ้าหลายปี สำหรับฉันแม้จะได้รับพระพรในการนำวิญญาณ แต่ในส่วนลึกฉันยังรู้สึกว่างเปล่า

กระทั่งอยู่มาวันหนึ่งบรรณกร หรือคนขายหนังสือของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ในได้มาเคาะที่ประตูบ้านของเรา เธอ แจกสิ่งพิมพ์ทางศาสนาให้กับเรา และเชิญเราไปเยี่ยมที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ ต่อมาสามีได้ไปเยี่ยมโบสถ์แอ๊ดเวนตีส์โดยไม่บอกให้ฉันทราบ ต่อมาวันหนึ่งฉันปิดกวาดห้องทำงานของเรา และฉันได้พบสูจิบัตร หรือใบรายการนมัสการของโบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ ฉันจึงคาดคั้นเฝ้ากับสามีว่า เขาไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ มาหรือเปล่า เขาบอกว่า “ใช่ ผมไปเพราะอยากทราบ ว่าทางโบสถ์ของเขาสนใจอะไร เพื่อจะได้ข้อมูลมาหักล้างกับบรรณกรหญิงคนที่มาเยี่ยมเรา และนำเธอมาเชื่อในหลักคำสอนของคริสตจักรของเรา....”

วันนั้นฉันรับฟังสามี และไม่แสดงข้อคิดเห็นใดๆ วันอาทิตย์ถัดมาเราไปนมัสการที่โบสถ์ของเราตามปกติ ฉันไม่เอ่ยปากพูดอะไรอีก จนกระทั่งวันจันทร์ ฉันเผชิญหน้ากับสามีโดยพูดขึ้นว่า “คุณเป็นศาสนาจารย์นะ ...แล้วนี่คุณไปร่วมนมัสการกับกลุ่มลัทธิได้อย่างไร”

สามีตอบข้อขัดแย้งด้วยอาการปกติว่า “คุณยังไม่เข้าใจ..พวกเขาไม่ใช่ “กลุ่มปฏิบัติตามลัทธิ” เพราะพวกเขาสอนความจริงทุกอย่าง”

หลังจากได้ยืนยันยันจากสามี ฉันไม่ต่อว่าอะไรสามีอีก แต่ได้เริ่มอ่านสิ่งพิมพ์ หนังสือเล่มเล็ก ที่ได้รับแจกมา ซึ่งสามีวางไว้ในมุมหนึ่งของตู้หนังสือในห้องทำงาน มันเป็นหนังสือเขียนโดย เอลเลน จี. วัตท์

การอ่านหนังสือดังกล่าวบางครั้งฉันรู้สึกเจ็บปวดจากความหึง และภาคภูมิใจที่ฉันสังกัดอยู่ในคริสตจักรใหญ่ แต่ฉันไม่ได้รู้สึกท้อใจจนหมดสิ้นเหมือนที่หนังสือเล่มเล็กชี้ให้เห็น ฉันทราบว่า การอ่านหนังสือที่ได้รับแจกมา มีประโยชน์ด้านจิตวิญญาณ ดังนั้นเมื่อไรก็ตามที่สามีไม่อยู่บ้านฉันจะหยิบหนังสือเหล่านั้นขึ้นมาอ่านทีละเล่ม และเก็บหนังสือคืนที่เดิมเมื่อได้ยินเสียงรถของสามีเลี้ยวจากถนนใหญ่เข้ามาในบริเวณบ้าน

ความสนใจได้เติบโตขึ้น

ขณะที่ฉันมีความสนใจในคำสอนของคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสเพิ่มขึ้น บรรณากรหญิงคนเดิมที่ติดต่อกับเรา ตั้งแต่แรกได้เชิญฉัน และสามีเข้าร่วมใน “การสัมมนาสุขภาพ” จัดขึ้นที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส ฉันคิดในใจว่า “นี่เป็นโอกาสที่ฉันจะได้ศึกษาดูว่าพวกเขาเป็นกลุ่มลัทธิจริงหรือไม่”

รายการสัมมนาสุขภาพจบลงในวันสาม ในวันที่สาม สตรีชาวจีนลูกครึ่งเกาหลีคนหนึ่งได้เข้ามาทักทายฉัน และถามว่า “อาจารย์คะ หลายคนพูดกันว่าโบสถ์แห่งนี้มีสถานะเป็นลัทธิ อาจารย์คิดว่าเป็นอย่างไรบ้างคนพูด หรือว่าโบสถ์นี้เป็นคริสตจักรแน่”

ฉันคิดจะตอบว่า “นี่เป็นลัทธิ” แต่ฉันพบว่า ฉันเองตอบว่า “โบสถ์นี้มีความจริง รวมไปถึงวันสะบาโตด้วย” ฉันคิดไม่ออกว่า ทำไมฉันพูดออกไปอย่างนั้น

ผู้หญิงลูกครึ่งจีน- เกาหลีคนนั้นรู้สึกประทับใจมาก และพูดออกมาว่า “ฉันและลูกสาวต้องการไปนมัสการที่โบสถ์ที่อาจารย์เป็นศิษยาภิบาล”

ฉันรีบตอบไปว่า “อย่าเลย โบสถ์ที่ฉันเป็นศิษยาภิบาลดูแลอยู่ไกลเกินไป ให้คุณและลูกสาวมานมัสการที่โบสถ์แห่งนี้แหละ พวกเขาจะให้การดูแลใส่ใจคุณเป็นอย่างดี”

ต่อมาฉันได้ทราบว่าผู้หญิงลูกครึ่งเกาหลี- จีน คนนั้นรับบัพติศมา เรียกได้ว่าฉันเป็นผู้มีส่วนชักนำ เธอให้รับเอาความจริง และความรอด ก่อนที่ฉันเองจะเป็นสมาชิกโบสถ์แอ๊ดเวนตีสเสียอีก

หลังจากรายการสัมมนาสุขภาพ ฉันได้ไปร่วมนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสเป็นครั้งแรก ฉันต้องการค้นหาบางสิ่ง หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่จะอนุญาตให้นำไปประกาศว่า คริสตจักรวันเสาร์เป็น “ลัทธิ” ไม่ใช่คริสตจักร แต่ฉันไม่สามารถพบสิ่งใด ฉันรู้สึกประหลาดใจที่ได้เห็นว่า ชาวแอ๊ดเวนตีสได้ปฏิบัติตามพระคัมภีร์อย่างใกล้ชิดทุกอย่าง

ข่าวสารจากพระเยซู

ฉันต้องการรับบัพติศมา แต่ต่อมาก็เกิดการลังเลใจ โดยคิดว่าสามี และตัวฉันได้รับบัพติศมาแล้วตั้งแต่อยู่ในวัยหนุ่มสาว แ ละเราทั้งสองได้เป็นศาสนาจารย์รับใช้พระเจ้า ได้นำคนจำนวนไม่น้อยให้กลับใจใหม่ เราได้อธิษฐานในเรื่องนี้ ดูเหมือนพระเจ้าทรงตอบว่า “เจ้าจำเป็นต้องคิดพิจารณาด้วยตัวของเจ้าทั้งสองเอง ว่าเจ้าทั้งสองควรทำประการใด” ในที่สุด สามีและฉันเองตัดสินใจรับบัพติศมาอีกครั้ง เพราะว่าพวกเราได้ทำบาปโดยที่ไม่ได้ถือรักษาวันสะบาโตมาแต่ต้น

ประมาณช่วงเวลานั้นเอง ผู้ปกครองโบสถ์แอ๊ดเวนตีสคนหนึ่งได้มาเยี่ยมที่บ้านของเราในตอนบ่ายของวันสะบาโต ขณะที่เราพูดคุยกัน เขาชวนให้สามีของฉัน และฉันวรับบัพติศมา สามีของ ฉันตอบว่าเรากำลังอธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ฉันไม่เห็นว่ามีเหตุผลใดที่จะอธิษฐานต่อไปในเรื่องนี้ ฉันให้คำแนะนำสามีไปว่า “ให้เราได้รับบัพติศมาพร้อมกันในเดือนกุมภาพันธ์นี้ (ตอนนั้นเป็นปี 2017) จะดีไหม” และเราก็ได้ทำตามนั้น

ความฝันของฉันเดี๋ยวนี้อธิษฐานขอพระเจ้าทรงลงใจให้พี่น้องของเราทั้งสอง ซึ่งมีรวมเจ็ดคนยอมรับความจริงเรื่องวันสะบาโต อีกอย่าง ฉันอยากเดินทางไปต่างจังหวัด ไปยังพื้นที่ ที่ประชาชนไม่เคยได้ฟังข่าวของแอ๊ดเวนตีส เพื่อจะสอนพวกเขาเกี่ยวกับความจริงเรื่องวันสะบาโต

ปัจจุบัน ฉันไม่รู้สิ่วางแปล่อีกต่อไป สิ่งที่ขาดหายไปในชีวิต ของฉันคือความจริงเรื่อง “วันสะบาโต” ตอนนี้องค์พระเยซูคริสต์

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- มีชนชั้นนารีคนแรกที่มารับใช้พระเจ้าในประเทศเกาหลี คือ "ซัน ฮวง ชู" ซึ่งเป็นชาวเกาหลี และได้ไปตั้งบ้านเรือนในประเทศ ญี่ปุ่น และเมื่อได้รับเอกราชคืนแล้วในปี 1904 ก็ได้พาครอบครัวกลับมารับใช้พระเจ้าในประเทศเกาหลีซึ่งเป็นบ้านเกิด
- สำนักงานสหคอนเฟอเรนซ์คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสเกาหลีใต้ ในปัจจุบันแบ่งการดูแลออกเป็นพื้นที่ต่างๆ ดังต่อไปนี้ :
 - (ก) สำนักงานคริสตจักรกลางและตะวันออก
 - (ข) สำนักงานคริสตจักรกลาง และตะวันตก
 - (ค) สำนักงานคริสตจักรภาคตะวันออกเฉียงใต้
 - (ง) สำนักงานคริสตจักรตะวันตกเฉียงใต้
 - (จ) สำนักงานคอนเฟอเรนซ์คริสตจักรกลางและตะวันตก

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 4 สิงหาคม 2018

คุณพ่อ...ยกโทษให้หนูด้วย

โดย โฮริตา ริสา, วัย 24 ปี...ประเทศญี่ปุ่น

ถ้าเป็นไปได้ขอหญิงสาว เป็นผู้เล่าข่าวในสะบาโตนี้

ฉันไม่ได้ถูกเลี้ยงในครอบครัวคริสเตียน หลายปีขณะที่เติบโตขึ้นฉันไม่เคยคิดเรื่องของพระเจ้า ก็เหมือนประชากรประเทศญี่ปุ่นทั้งประเทศ 127 ล้านคน ในประเทศบ้านเกิดของฉัน ส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นคริสเตียน แต่ฉันมีความคิดหลายแง่มุมเกี่ยวกับคุณพ่อของฉัน ฉันไม่ชอบเขาเลย

คุณพ่อคุณแม่ของฉันหย่าจาก กันตั้งแต่ฉันยังเล็ก ฉันอาศัยอยู่กับคุณแม่ แต่ในช่วงวันสุดสัปดาห์ฉันจะไปเยี่ยมและพักอยู่กับคุณพ่อของฉัน เมื่อฉันอายุ 14 ปี คุณพ่อของฉันล้มป่วย และฉันเป็นผู้ดูแลพ่อขณะฉันไปเยี่ยมเขาในวันสุดสัปดาห์ ที่จริงฉันไม่ต้องการเป็นพยาบาลดูแลคุณพ่อ เพราะเป็นงานที่ทำให้เครียดมาก ฉันเองอายุยังน้อย และมีหน้าที่ หลายอย่างต้องทำ ฉันอดไม่ได้ที่จะบ่นออกมาว่า ทำไมจะต้องเป็นฉัน เมื่ออยู่กับคุณพ่อตามลำพัง ฉันเคยพูดกับเขาว่า “หนูเกลียดคุณพ่อ” เพราะพ่อแยกทางเดินกับคุณแม่ พูดเสริจบางทีฉันก็ร้องไห้ออกมา และร้องบ่อยๆ ฉันไม่กล้ามองหน้าคุณพ่อตอนฉันร้องไห้ ฉันคิดว่าคุณพ่อของฉัน ก็ร้องไห้เช่นกัน คุณพ่อนอนป่วยไม่กี่เดือนก็เสียชีวิต

ฉันตัดสินใจย้ายไปอยู่ประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อศึกษาวิชา “การสร้างภาพยนตร์การ์ตูน” ก่อนที่ฉันจะเริ่มศึกษาในรัฐลอสแอนเจลิส ฉันเดินทางไปเยี่ยมลูกพี่ลูกน้องสองคนที่เมืองชิคาโก ซึ่งพวกเขาเป็นเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เมื่อถึงวันสะบาโตพวกเขาชวนฉันไปเข้าโบสถ์ด้วย และฉันชอบบรรยากาศในโบสถ์จริงๆ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันไปนมัสการที่โบสถ์ของคริสเตียน

เมื่อเริ่มเข้าชั้นเรียนในมหาวิทยาลัยแล้ว ฉันไม่มีเวลาไปเข้าโบสถ์ เวลาผ่านไปหกเดือนลูกพี่ที่เมืองชิคาโกส่งไลน์มาถามฉันว่า ฉันได้พบโบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในลอสแอนเจลิสหรือยัง ... ในที่สุดฉันได้ไปเยี่ยมโบสถ์ “แกรนเดล ฟิลิปปีนส์ในเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส” แผนของฉันคือรีบฟังเรื่องเทศน์ หลังจากนั้นก็จะกลับบ้านและคุยกับคุณแม่ของฉัน “ผ่านสไกด์” (Skype) แต่ในโบสถ์ที่ฉันไปนมัสการเต็มไปด้วยคนหนุ่มสาววัยเดียวกับฉัน และพวกเขาพยายามดึงตัวฉันไว้เมื่อฉันขอลากลับตอนเลิกโบสถ์ เราจึงรับประทานอาหารร่วมกัน และหลายคนขอให้ฉันอยู่ต่อเพื่อร่วมรายการเยาวชนในตอนบ่าย ซึ่งฉันปฏิเสธไม่ได้

เพื่อนใหม่ที่โบสถ์โทรเรียกฉันในวันถัดมา และต้องการให้ฉันไปร่วมในรายการอีก ที่จริงพวกเขาโทรพูดคุยกับฉันทุกวัน ฉันสงสัยว่าเหตุใดพวกเขาสนใจกรุณาต่อฉันมากอย่างนั้น เวลาผ่านไปฉันตระหนักว่าพระเจ้าทรงสำแดงความรักต่อฉันผ่านคริสเตียนที่เป็นลูกพี่ลูกน้อง และเยาวชนในโบสถ์ทำให้ฉันอยากรู้จักพระเยซูมากขึ้น ฉันถามคำถามเกี่ยวกับพระเจ้า และพระคัมภีร์ เพื่อนคนหนึ่งโบสถ์เป็นครูสอนพระคัมภีร์ และ เธอเริ่มสอนพระคัมภีร์ให้กับฉัน

ปีต่อมาฉันต้องการรับบัพติศมา และรับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยรอดอย่างเป็นทางการ แต่ฉันยังจำได้เสมอว่า ฉันเคยแสดงความเกลียดชัง และปฏิบัติต่อคุณพ่ออย่างไม่ถูกต้อง ฉันหวังจะได้รับการอภัยจากคุณพ่อก่อนที่เข้าสู่พิธีบังเกิดใหม่ ฉันอธิษฐานขอ การอภัยบาปผ่านพระเจ้า เพราะคุณพ่อของฉันได้ตายจากไปแล้ว ย่อมรับฟังไม่ได้

คืนหนึ่ง ฉันได้ฝันไปว่า ฉันเห็นคุณพ่อนอนบนเสื่อปูบนพื้นห้อง โบหน้าของเข าวาซืดเหมือนคนป่วยมานาน และอ่อนกำลังใกล้ตาย เขาจ้องดูฉันแต่ไม่พูดอะไรออกมาสักคำ ฉันรู้สึกสงสารเขา และรู้สึกเสียใจ ฉัน

มองเห็นเขาจ้องดูฉันไม่วางตา และฉันคิดว่า “ไม่ละ ... สายตาอย่างนี้ดูเหมือนเขาจะไม่ยกโทษให้ฉันเลย ”

ในวันถัดมา ฉันฝันอย่างเดิมอีกครั้งหนึ่ง ฉันเห็นคุณพ่อของฉันนอนบนเตียงนอนพื้นห้องอย่างคึกก่อน แต่ตอนนี้เขามองดูฉันแล้วยิ้มให้ และพูดว่า “ขอบคุณนะลูกที่มาเยี่ยมพ่อ ” และเขาพูดเพียงแค่นั้น ฉันคิดว่าพระเจ้าทรงแสดงให้ฉันทราบว่า เมื่อฉันขออภัยแล้ว พระเจ้าทรงอภัยให้เสมอ แม้ว่าจะไม่ทรงแสดงให้เห็น นทำนองนั้น เพราะพระเจ้าทรงรักเรา

เมื่อคุณพ่อพูดกับฉันว่า “ขอบคุณนะที่ลูกมาเยี่ยมพ่อ ” ในความฝัน ตอนนั้นฉันรู้สึกมีความยินดีเป็นครั้งแรก ความหนักใจที่กดทับในดวงใจได้หายไป ฉันทราบว่า ฉันได้รับการอภัยบาป เมื่อฉันตื่นขึ้นจากการหลับ ฉันได้อธิษฐานขอบ พระคุณว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า ที่พระเยซูทรงประทาน การอภัยให้ข้าพระองค์ และบัดนี้ข้าพระองค์ รู้สึกอบอุ่นเป็นสุขในความรักของพระองค์ทุกวัน”

ความฝันในครั้งที่สองได้ขจัดอุปสรรคที่ขวางกั้นไม่ให้ฉันรับบัพติศมาออกไป ฉันตระหนักว่าพระเจ้าทรงประทาน การอภัยให้ ฉันรู้สึกสัมผัสในความรักของพระองค์ผ่านเพื่อน ๆ ในโบสถ์ ฉันเข้าใจ 1 ยอห์น 4:12 ซึ่งกล่าวว่า “ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้า ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา”

ลูกพี่ลูกน้องสองคนบินจากชิคาโกเพื่อมาฉลองการรับบัพติศมาของฉัน สามเดือนหลังจากความฝันของฉัน พวกเขาไม่บอกล่วงหน้า จึงทำให้ฉันรู้สึกประหลาดใจและดีใจมาก และญาติทั้งสองมีความยินดีอย่างยิ่งเกี่ยวกับการตัดสินใจรับบัพติศมาของฉัน

ปัจจุบันฉันอายุ 24 ปี ได้รับปริญญาแล้วตามที่ตั้ง เป้าไว้ และทำงานกับ “องค์กรที่ไม่ใช่รัฐบาล” (NGO) ใกล้กรุงโตเกียว ที่ฉันตัดสินใจไม่ทำงานกับบริษัทสร้างภาพยนตร์การ์ตูน เพราะภาพยนตร์การ์ตูนส่วนใหญ่ใช้กับ วิดีโอเกมในประเทศญี่ปุ่น ฉันเองไม่อยากมีส่วนใน วิดีโอเกม ดังนั้นฉันจึงสมัครทำงานสำหรับ “ศิลปะการบำบัดโรค สำหรับเด็ก ” ของ เอ็นจีโอ เพื่อเอาชนะความบอบช้ำทางจิตใจ อย่างที่เกิดขึ้นใน ค .ศ. 2011 เมื่อเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในภาคเหนือของประเทศญี่ปุ่น

ฉันกำลังอธิษฐานเพื่อคุณแม่ เพื่อให้คุณแม่รับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และฉันอธิษฐานเพื่อโบสถ์ที่ฉันไปนมัสการในกรุงโตเกียว ซึ่งมีชื่อว่า “โบสถ์เซตาคายา” ซึ่งกำลังทำหน้าที่ฝึกฝนอบรมเยาวชนเหมือนฉัน เพื่อทำหน้าที่อาสาประกาศพระกิตติคุณไปทั่วประเทศญี่ปุ่น

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะเป็นกองทุนเพื่อขยายงานสำหรับเยาวชน เพื่อการประกาศเผยแผ่ท่ามกลางเยาวชน และคนทั่วไปในประเทศญี่ปุ่น

ข้อมูลด่วน

- ประเทศญี่ปุ่นเป็นเหมือนเข็กร้อยหมู่เกาะเข้าด้วยกัน บนพื้นที่เขตแดนด้านตะวันออกของทวีปเอเชีย ประเทศญี่ปุ่นมีเกาะหลักอยู่สี่เกาะ คือเกาะฮอกไกโด , เกาะฮอนชู, เกาะชิโคคุ และเกาะค्यूชู นอกจากนี้ยังมีเกาะเล็กเกาะน้อยอีกเกือบ 4,000 เกาะ
- แผ่นเปลือกโลกสามแผ่น ซึ่งมาจรดกันใกล้ประเทศญี่ปุ่น และบ่อยครั้งได้ขยับเขย่งซึ่งกันและกันทำให้เกิดแผ่นดินไหวขึ้น ถ้าจะนับแล้วมีแผ่นดินไหวมากกว่า 1,000 ครั้งที่สั่นไหวประเทศญี่ปุ่นในแต่ละปี หนึ่งประเทศญี่ปุ่นมีภูเขาไฟประมาณ 200 แห่ง และ 60 แห่งยังอยู่ในลักษณะมีชีวิต (active)
- ศาสนาชินโต มีผู้นับถือมากที่สุดในประเทศญี่ปุ่น กล่าวคือมีผู้นับถือศาสนานี้เกือบ 80% แต่เมื่อมีการสำรวจอย่างเป็นทางการ มีเปอร์เซ็นต์น้อยมาก ที่บอกว่าพวกเขานับถือศาสนาชินโต (อย่างจริงจัง)

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 11 สิงหาคม 2018

พระเยซูทรงจับคนหาปลา

โดย คริสตาร คิมโยชิ, วัย 39 ปี...ประเทศญี่ปุ่น

ถ้าเป็นไปได้ขอชายหนุ่ม เป็นผู้เล่าข่าวในสะบาโตนี้

ดวงใจของผมเต็มไปด้วยความสุข เมื่อผมมองเห็น “ซาดายูคิ” อายุ 38 ปีเป็นชาวประมง รับภัตติมา ณ ชายหาดห่างไกลของเกาะ “ซุชิม่า” ในประเทศญี่ปุ่น

หลังจากการทำงานเป็นคนจับปลาตั้งแต่อายุ 15 ปี เขาเพิ่ง “ถูกจับ” โดยพระเยซูเมื่อไม่นานมานี้ ผมได้พบกับ “ซาดายูคิ” ครั้งแรกเมื่อเขาขอพรี่จากผมในลานจอดรถยนต์ ของซูเปอร์มาร์เก็ต

ผมและภรรยา และลูกสาวสองคนของเราอาศัยอยู่บนเกาะ “ซุชิม่า” เป็นเกาะมีประชากรอาศัยอยู่ประมาณ 30,000 คน เกาะแห่งนี้ตั้งอยู่บนมหาสมุทรแปซิฟิก ระหว่างเกาหลีใต้ และประเทศญี่ปุ่น เราทั้งสองเป็นอาสาสมัคร “รื้อนบกเบิกการประกาศทั่วโลก” ซึ่งเป็นโครงการสำคัญของสำนักงานใหญ่คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ โดยมีหัวใจอาสาสมัครต้องทำงานอย่างน้อยหนึ่งปีเพื่อสร้างกลุ่มนมัสการบนพื้นที่ ที่ยังไม่มีผู้ใดเข้าไปประกาศ พระกิตติคุณมาก่อน การประกาศพระกิตติคุณของโครงการประกาศนี้ จะต้องประกาศในภาษา และในวัฒนธรรมท้องถิ่น จะว่าไป แล้วครอบครัวของเราเป็นเพียงครอบครัวเดียวในเกาะแห่งนี้ เมื่อเราเดินทางมาถึงเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว

ในวันนั้น “ซาดายูคิ” เกาะที่หน้าต่างรถยนต์ของผม สายตาจ้องมองลูกสาวทั้งสองของผมซึ่งยังเป็นเด็ก เขาพูดขึ้นว่า “ขอพรี่ให้ผมสักมวนสองมวนได้ไหมครับ”

ผมตอบไปว่า “เสียใจด้วยครับ ผมไม่สูบบุหรี่ จึงไม่มีพรี่จะให้กับคุณ”

นั่นเป็นคำตอบซึ่งปกติผมจะตอบกับคำขอเช่นนั้น แต่เมื่อผมมองเห็นใบหน้าของ “ซาดายูคิ” เต็มไปด้วยความผิดหวัง ขณะเขากำลังเดินจากไป ผมบอกกับลูกสาวว่า “เราควรอธิษฐานเพื่อเขาซะลูก” หลังจากการอธิษฐานสั้นๆ ผมคิดว่า “เขาจะตอบสนองอย่างไรถ้าผมจะแจกใบปลิวแอ๊ดเวนตีส์ให้กับเขาสักแผ่น ” แต่ในรถยนต์วันนั้นไม่มีใบปลิวเหลืออยู่เลย เมื่อวานนี้เราทำความสะอาดและนำใบปลิว และหนังสือออกไปทั้งหมด ดังนั้นผมอธิษฐานอีกครั้งหนึ่งขอพระเจ้าให้ผมได้ทำบางสิ่งเพื่อชายคนนั้น

เมื่อผมเปิดตาหลังการอธิษฐาน ผมมองเห็นใบปลิวแผ่นหนึ่งตกบนพื้นรถ ผมรู้สึกแปลกใจที่ใบปลิวยังพออ่านได้ แม้ทำเล็กลง ของลูกสาวผมจะเหยียบย่ำบนใบปลิวแผ่นนั้นไปมา ผมไม่มีใบปลิวอื่นที่จะแบ่งปันได้ในเวลานั้น ผมจับมือของลูกสาวทั้งสองคน และวิ่งตามชายคนนั้นไป

เมื่อเราวิ่งไปทันชายคนนั้น ข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งผุดขึ้นในจิตใจของผม มันเป็นถ้อยคำที่อัครทูตเปโตรพูดกับคนขอทานว่า “เงิน และทองเราไม่มี แต่ที่เรามีอยู่เราจะให้แก่ท่าน คือในนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเรธ จงเดินเถิด” (กิจการฯ 3:6)

ผมบอกกับชายคนนั้นว่า “ผมเสียใจ ผมไม่มีพรี่ที่จะให้กับคุณ แต่ผมมีสิ่งนี้”

ผมรู้สึกสงสัยว่าชายคนนั้นจะรับใบปลิวที่มีรอยย่นหรือไม่ เขายื่นมือรับไปโดยไม่ มีการลังเลใดๆ เขากล่าวขอบคุณผมยกใหญ่ และพูดว่า “ขอบคุณมากครับ ผมจะบอกคุณตามตรง สองสามวันมานี้ผม รู้สึกท้อใจมาก และคิดว่าจะไปเยี่ยมโบสถ์ที่อยู่ไม่ไกลบ้านของผม เพื่อจะค้นหาว่ามีความหวังอะไรบางอย่างใหม่ในชีวิต และวันนี้คุณได้หยิบยื่นคำตอบให้กับผม ก่อนที่ผมจะได้ไปเข้าโบสถ์แห่งนั้นเสียอีก”

เมื่อผมได้ยินจากปากของ “ซาดายูคิ” เช่นนี้ ผมรู้สึกหงุดหงิดและดีใจที่สุด การพบปะกันครั้งนี้เป็นการจัดขึ้นโดยพระผู้เป็นเจ้าของเขาเป็นแน่ เมื่อถามเขาว่าช่วงนี้เขาจะว่างวันไหน และเวลาใด เขาบอกว่าเขาว่างทั้งวัน ผมจึงเชิญชาวประมงคนนี้ไปศึกษาพระคัมภีร์กับผมทุกวันที่บ้าน ผมบอกเขาว่าถ้าเขาต้องการไปทานอาหารเช้า แล้วศึกษาพระคัมภีร์กัน จากนั้นเที่ยงทานอาหาร ถ้าเขามีธุระให้เขากลับไปก่อน แล้วมาศึกษาในวันถัดไป แต่ถ้าเขาว่างหรือพร้อม หลังอาหารเที่ยงให้ศึกษาพระคัมภีร์ต่อจนถึงเย็น ทานอาหารเย็นเสร็จแล้วจึงค่อยกลับบ้าน ผมเขียนที่อยู่ของผมบนแผ่นกระดาษและยื่นให้เขา เขาบอกมองดูแล้วบอกว่า “ผมรู้จักซอยบ้านของคุณ วันพรุ่งนี้ประมาณเก้าโมงเช้าผมจะไปพบคุณ” จากนั้นเขาเดินจากไป

“ซาดายูคิ” เดินทางมาถึงบ้านของเราในตอนสายของวันถัดมา และเราศึกษาพระคัมภีร์กันเป็นเวลาสามเดือน ผมได้ทราบว่า “ซาดายูคิ” ต้องต่อสู้กับความกดดัน เพราะเขาเป็นโ รคติตสุราเรื้อรัง ก่อนหน้านี้เขาเคยพยายามจะฆ่าตัวตาย โดยการรับประทานยานอนหลับเกินขนาดแต่แพทย์ได้ช่วยชีวิตของเขาไว้อย่างอัศจรรย์ถึงสองครั้ง ผมบอกเขาว่า พระเจ้าจะไม่ปล่อยให้เขาตายโดยที่เขายังไม่ได้สัมผัสความรักของพระเยซู

“ซาดายูคิ” ได้รับบัพติศมาในปี 2015 ซึ่งเป็นคนที่สอง ในจำนวนสามคนที่รับบัพติศมานับตั้งแต่ครอบครัวของเราได้ย้ายไปทำงานที่เกาะแห่งนี้ ตอนนี้เขาไม่ดื่มเหล้าอีกต่อไป เขาฝันที่จะเปิดบ้านสำหรับผู้ต้องการเลิกการติ่มสุรา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยผู้ตกเป็นทาสของพิษสุราเรื้อรังเหมือนเขา ให้เป็นอิสระจากการติ่ม

มีบางครั้งผมและภรรยาได้รับการทดลองให้รู้สึกท้อถอย เกี่ยวกับความยากลำบากในการนำผู้คนมาหาพระเจ้าท่ามกลางประชาชนที่นับถือพุทธศาสนา และปฏิบัติตามธรรมเนียมของชินโต แต่รอยยิ้มของ “ซาดายูคิ” ได้เตือนเราว่า พระเจ้าทรง มีวิธีที่เราคิดไม่ถึง ที่พระองค์จะนำผู้คนที่กำลังแสวงหาความจริงให้มาพบพระองค์ได้ดังตัวอย่างของ “ซาดายูคิ”

ข้อมูลด่วน

- การทำอาหารของชาวญี่ปุ่นรวมถึง การมีข้าวมากพอ มีปลา และมีผักต่างๆ แต่มีเนื้อเพียงเล็กน้อย มีนมเนย หรือน้ำมันเพียงเล็กน้อย อาหารลักษณะ นี้ดีต่อสุขภาพ เนื้ออาจอธิบายได้ว่า เหตุใดอายุเฉลี่ยของชาวญี่ปุ่น (โดยเฉพาะในประเทศที่พัฒนาแล้ว) จะมีอายุยืนกว่าชนชาติอื่นๆในโลก
- “ซูโม่” คือนักมวยปล้ำชาวญี่ปุ่น ซึ่งถือว่าเป็นกีฬาประจำชาติ การที่จะปล้ำเอาชนะซูโม่ คู่ต่อสู้จะต้องแข็งแรง สามารถผลักดันคู่ต่อสู้ให้ก้าวออกนอกเวที หรือใช้กำลังบังคับคู่ต่อสู้ให้สัมผัสที่พื้นด้วยส่วนใดส่วนหนึ่งในร่างกาย นอกเหนือจากพื้นเท้าของเขา
- มีการแนะนำคริสเตียนสู่ประเทศญี่ปุ่น โดยมิชชันนารี “เยซูอิก” ในปี 1549 ปัจจุบันท่ามกลางประชากรของประเทศญี่ปุ่นทั้งหมด มีคริสเตียนรวมทุกคณะนิกายประมาณ 2.3%
- สำหรับเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส ในประเทศญี่ปุ่นเรามีโบสถ์ 97 แห่ง มีสมาชิกรวม 15,151 คน ขณะที่ มีประชากรทั้งประเทศมี 125,310,000 คน เมื่อคิดเป็นอัตราส่วน มีแอดเวนติส 1 คนต่อประชากรทั่วไป 8,270 คน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 18 สิงหาคม 2018

คุณแม่ของคนหับร้อย

โดย มายูมิ นากาโนเซดตี แม็คเคนซี, วัย 63 ปี...ประเทศญี่ปุ่น

มายูมิเป็นมากกว่าสตรีแอดเวนตีสที่มีอิทธิพลดีมากคนหนึ่งในประเทศญี่ปุ่น แต่เมื่อพูดถึงประวัติของเธอ เธอเกือบตายถึงสองครั้งก่อนเข้าโรงเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง

มายูมิเติบโตขึ้นในบ้านที่คุณพ่อเป็นคนติดสุรา และคุณแม่ต้องทุกข์ทรมานด้วยโรคจิตประสาท คุณแม่จึงไม่อาจให้การดูแลครอบครัวได้เท่าที่ควร เรียกได้ว่าคุณแม่แทบไม่เคยเอาใจใส่ มายูมิเลย อุบัติเหตุเกิดขึ้นกับมายูมิสองครั้ง ครั้งแรก มายูมิอายุสามขวบวิ่งไปชนกาน้ำร้อนที่ตั้งบนเตา กาน้ำร้อนตกลงไปยังพื้น น้ำร้อนได้กระเซ็นลวกเท้าและขาของมายูมิ และครั้งที่สองก็เกิดเหตุการณ์ซ้ำรอยเดิม มายูมิวัยห้าขวบ เธอยกกาน้ำร้อนจะไปตั้งไว้บนโต๊ะ มายูมิสะดุดบางสิ่ง ทำกาน้ำร้อนตกลงพื้น น้ำร้อนได้ลวกตามตัว และลวกหลายแห่ง ทำให้เกิดรอยแผลเป็นตามร่างกายของมายูมิ และกลายเป็นแผลเป็นหลายแห่ง ทำให้มองเห็นแม่ในปัจจุบัน

เมื่อมายูมิอายุได้เก้าปี คุณแม่ของเธอได้เดินจากบ้าน และหายตัวไปอย่างไร้แว้วไม่ใครทราบว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร ญาติคนหนึ่งของคุณแม่ได้ไปแจ้งคนหายที่สถานีตำรวจ แต่ตำรวจก็ไม่พบเงื่อนงำใดๆ จนวันนี้ หลังจากที่มายูมิรับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว เธอกล่าวว่า “พระเจ้าทรงช่วยให้ฉันรอดตายมาได้สองครั้ง ฉันเป็นหนี้พระองค์นี้ไม่อาจจะทดแทนพระคุณพระองค์ได้หมดในชีวิตนี้”

แสงสว่างแห่งความหวังส่องมายังมายูมิ เมื่อเธออายุได้เก้าปี กล่าวคือครอบครัวอเมริกันครอบครัวหนึ่งได้ย้ายมาอยู่ใกล้บ้านของ มายูมิ แม่บ้านของครอบครัวนี้สอนการอ่าน และการพูดให้กับ มายูมิ ฟรี เมื่อ มายูมิ อ่านพระคัมภีร์ (ในภาษาอังกฤษ) มีทิว 7:12 เธอได้เกิดความประทับใจมากในคำตรัสของ พระเยซูที่ว่า “จงปฏิบัติต่อผู้อื่น อย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน”

มายูมิกล่าวเป็นพยานว่า “เมื่อฉันได้ยินพระคัมภีร์ข้อนี้ ฉันทราบว่าฉันได้พบเส้นทางที่จะเดินไปข้างหน้าแล้ว ฉันไม่อาจเปลี่ยนแปลงอดีตได้ รอยแผลเป็นบนร่างกายของฉันไม่อาจหายไปเป็น ผิวหนังปกติได้ แต่ฉันตระหนักว่าฉันสามารถทำสิ่งดีๆ แก่พวกเขาได้ คือให้ความรัก ความห่วงใยแก่พวกเขา เหมือนที่ฉันต้องการสิ่งดังกล่าวจากคุณพ่อ คุณแม่ของฉัน”

พระคัมภีร์ข้อนี้เองที่ทำให้มายูมิเริ่มมีความคิดในสมองว่า เธอจะตั้งศูนย์เด็กเล็กขึ้น เพื่อจะให้ การดูแลเด็ก ๆ ให้ได้รับความรัก ความอบอุ่นอย่างเต็มที่

แต่มายูมิต้องใช้ชีวิตหลายสิบปี เพื่อเผชิญกับความยากลำบากต่างๆ มายูมิแต่งงานตอนเธออายุ 21 ปี และอีก 10 ปีต่อมาเธอหย่าขาดกับสามี มายูมิท้อใจมาก เธอหันไปหาสุรา และสูบบุหรี่จัด เมื่อกลุ้มใจหนักเข้า เธอพยายามฆ่าตัวตายถึงสองครั้ง หลังจากนั้น นสามปี มายูมิพบชายคนหนึ่งซึ่งเขาบอกว่าจะดูแล เธอตลอดไป เธอแต่งงานกับชายคนนั้นเมื่อ เธออายุ 38 ปี และเริ่มก่อตั้งชีวิตใหม่ มายูมิรู้สึกกลัว เมื่อเธอเริ่มงานที่ศูนย์ดูแลเด็กก่อนวัยเรียน ซึ่งวางกฎไว้อย่างเข้มงวด สิ่งหนึ่งที่ต้องทำคือ การขอความร่วมมือจากบิดามารดาของเด็ก ๆ

จุดพลิกผันเกิดขึ้นเมื่อศูนย์เด็กก่อนวัยเรียนที่ มายูมิทำงานอยู่ปฏิเสธที่จะรับเด็กทารกวัยหนึ่งขวบที่ตัวร้อน คุณแม่ของเด็กรู้สึกเครียดมาก เพราะกลางวันไม่ได้ต้องกลับไปทำงาน ในเช้าวันต่อมาผู้เป็นแม่นำเด็กคนนั้นกลับมาที่ศูนย์ฯ และบอกกับครูผู้ดูแลว่า เด็กสบายดีไม่มีไข้แล้ว มายูมิไม่ค่อยเข้าใจ อะไรทำให้เด็กหายไข้ได้รวดเร็วปานนั้น

มายูมิได้พบคำตอบเมื่อ เธอเปลี่ยนผ้าอ้อมให้เด็ก ผู้เป็นแม่เด็กได้สอดยาเหน็บทวารหนัก (suppository) ให้กับเด็ก เพื่อให้มีอาการตัวร้อนลดลง

มายูมิกล่าวว่า “ไม่จะต้องไม่เป็นแบบนี้” แล้วมายูมิได้ลาออกจากการเป็นครูจากศูนย์ฯที่ทำอยู่ และเริ่มก่อตั้งศูนย์ดูแลเด็กก่อนวัยเรียนเป็นธุรกิจของเธอเอง โดยตั้งนโยบายว่า “ลูกค้าต้องมาก่อน ฉันจะรับเด็กทุกคนโดยไม่มีเงื่อนไข แม้ว่าเด็กจะมีอาการตัวร้อนอ่อนๆ ..หากว่าผู้เป็นพ่อแม่มีความจำเป็นต้องไปทำงาน หรือทำธุระจริงๆ”

ศูนย์เด็กก่อนวัยเรียนตั้งอยู่ในบ้านของ มายูมิเอง ศูนย์นี้เปิด 24 ชั่วโมงในหนึ่งวัน และตลอดปี ปรากฏว่ามีहारย่อยครอบครัวต้องการส่งเด็กเล็กมาเข้าศูนย์ฯ แห่งนี้ให้ดูแล ซึ่งมีจำนวนมากกว่า 50 เท่าของศูนย์แห่งนี้ที่จะรับได้ ศูนย์แห่งนี้ถ้าเด็กเป็นไข้ ศูนย์ฯจะส่งพี่เลี้ยงไปดูแลที่บ้านของเด็ก เพื่อเด็กที่เป็นไข้จะไม่แพร่เชื้อให้เด็กคนอื่นๆ

ขณะที่มายูมิกำลังดูแลเด็กคนอื่นๆ มายูมิกำลังมีปัญหากับลูกสาวสองคนของเธอเอง ลูกคนเล็กปฏิเสธที่จะไปเข้าเรียนเกรดสี่ เธอบ่นว่าที่โรงเรียนซึ่งเป็นโรงเรียนรัฐบาล ครูบางคนเรียกเธอว่า “เด็กโง่” และทำโทษเธอโดยใช้ไม้เรียวตีเธอที่ไหล่ หรือที่แขน ส่วนครูสอนดนตรีครั้งหนึ่งตีที่ศีรษะ ของเธอด้วยเครื่องตีจังหวะแทมโบลิน (tambourine)

มายูมิมองหาโรงเรียนอื่นๆ และพบว่าโรงเรียนแห่งหนึ่งชื่อโรงเรียนแอดเวนตีสซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากบ้าน มายูมิ กล่าวขมว่า “โรงเรียนแอดเวนตีสเป็นเหมือนสวรรค์เมื่อเปรียบเทียบกับโรงเรียนของรัฐ ... ครูในโรงเรียนก็ใจดี มีเมตตาจิตกันทุกคน”

ลูกสาวของมายูมิปรับตัวเข้าโรงเรียนใหม่อย่างรวดเร็ว สองสามปีต่อมาลูกสาวของ มายูมิได้รับบัพติศมา ไม่นานหลังจากนั้นมายูมิ และสามี และลูกสาวอีกคนหนึ่งของพวกเขาได้รับบัพติศมาเช่นกัน

หลังจากการรับบัพติศมา มายูมิเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลง ครั้งหนึ่ง เธอเคยมีน้ำหนักตัวเกิน เธอได้ลดน้ำหนัก ออกกำลังกาย และมีร่างกายแข็งแรง ตอนนี้ เธอมีอาการดี และมีความสุขตลอดเวลา เพื่อนๆ พ่อแม่ของเด็กๆ และ แม้แต่อดีตเด็กๆ ของศูนย์ดูแลเด็กๆ ก่อนวัยเรียนแห่งนี้ได้ถาม มายูมิว่า มีอะไรเกิดขึ้น และ มายูมิบอกพวกเขาอย่างกล้าหาญเกี่ยวกับพระเยซู เพราะอิทธิพลด้านความรัก การเอาใจใส่ การทุ่มเททำงานของเมยู มิ อดีตเด็กๆ ในศูนย์ก่อนวัยเรียนของมายูมิ ซึ่งขณะนี้อยู่ในวัยรุ่นประมาณ 30 คน และวัยหนุ่มสาว กำลังศึกษาในโรงเรียนแอดเวนตีส

มายูมิกล่าวว่า ฉันได้แนะนำเด็กๆ ของฉันไปเรียนต่อในโรงเรียนแอดเวนตีส และหลายคนเห็นด้วยอย่างที่ได้เห็นในวันนี้

นับจนถึงวันนี้ มีผู้ปกครอง และเด็กๆ ก่อนวัยเรียนที่เติบโตขึ้น และรับบัพติศมาไม่น้อยกว่า 45 คนในช่วงสี่ปีที่ผ่านมา นั่นหมายความว่าจำนวนผู้รับบัพติศมามากกว่าศาสนาจารย์ หรือศิษยาภิบาลส่วนมากคนหนึ่ง คนใดในประเทศญี่ปุ่นนำผู้คนมารับบัพติศมาในช่วง 4 ปี

ทุกวันนี้ มายูมิ และผู้ร่วมงานของเธอได้ดำเนินการรับเด็กก่อนวัยเรียนจำนวน 50 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็กจากครอบครัวที่ไม่ใช่แอดเวนตีส อันดับต่อไป มายูมิ มีแผนจะเปิด “ศูนย์รูปแบบการดำเนินชีวิต ” สำหรับเด็กๆ ที่มีปัญหาทางจิตใจหรือความผิดปกติของร่างกาย

ถามว่า เราใช้อิทธิพลของเราอย่างไร ให้เราอิฐฐานทูลขอความถ่อมสุภาพ ความกล้าหาญอย่างลักษณะของ มิสซิส มายูมิเพื่อเอาชนะจิตใจของผู้คนเพื่อพระคริสต์

ข้อมูลตัวน

- เป็นธรรมเนียมของชาวญี่ปุ่นโบราณที่จะย้อมสีฟันของพวกเขาเป็นสีดำ เพราะการมีฟันสีขาวเป็นสิ่งที่น่าเกลียด การปฏิบัตินี้ดำเนินต่อมาจนกระทั่งหลังปี ค.ศ. 1800
- มีศูนย์เด็กก่อนวัยเรียนแอดเวนตีตสามแห่งในประเทศญี่ปุ่น ทุกแห่งจะมีชื่อ “ซานิคุ” เป็นหลัก คำว่า “ซานิคุ” เป็นคำรวมกันของคำว่า “ที่จะเลี้ยงดู หรือ ที่จะส่งเสริมให้เติบโต” สรุปแล้วคือการที่จะให้คนหนึ่ง “สมบูรณ์พร้อม” ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญาเฉลียวฉลาด และเข้มแข็งฝ่ายจิตวิญญาณ

XX

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 25 สิงหาคม 2018

เกลียวเชือกที่วิทยาลัยแอดเวนติส

โดย ยาซูกิ เอโอคิ, วัย 42 ปี...ประเทศญี่ปุ่น

เอโอคิไม่เคยพบคนที่เป็นคริสเตียน หรือเปิดพระคัมภีร์ เมื่อเขาลงทะเบียนเรียนในวิทยาลัยแอดเวนติส ซึ่งมีเพียงแห่งเดียวในประเทศญี่ปุ่น เขาไม่รู้จักชื่อ “วิทยาลัยซาคุ คาคูอิน” ซึ่งเป็นสถาบันของคริสเตียน เมื่อคุณพ่อคุณแม่ของเขาจ่ายค่าเล่าเรียนล่วงหน้าสำหรับสองปี เอโอคิทราบเพียงว่า เขาต้องการเรียนภาษาอังกฤษ และวิทยาลัยแห่งนี้มีชื่อเสียงด้านภาษา

เอโอคิรู้สึกประหลาดใจเมื่อเขาได้ยินเสียงจากลำโพงประกาศในคืนแรกที่เขาพักในหอพักของวิทยาลัย เสียงประกาศว่า “นี่เป็นเวลาสำหรับการนมัสการเย็น” โปรดไปรวมกันที่ห้องประชุม

เอโอคิเดินตามนักศึกษาคนอื่น ๆ เขาไม่เคยเห็นพระคัมภีร์ หรือหนังสือเพลงของคริสเตียน นมาก่อนในชีวิตแน่นอนเขาไม่เคยเป็นเจ้าของพระคัมภีร์ เขาฟังนักศึกษาที่อยู่มาก่อนร้องเพลงคริสเตียน เขาเองพยายามคลอเสียงตามทำนอง และเนื้อหาของเพลง พอผู้พูดบอกให้เปิดพระคัมภีร์อ่านเขายังงงไม่รู้จักชื่อ หนังสือในพระคัมภีร์ เพิ่งสังเกตว่าคนอื่นเปิดพระคัมภีร์อ่านกันอย่างไร

“เขาพิมพ์กำกับตัวเองว่า ทุกคนรู้จักการร้องเพลงนอกจากเรา” และ “ทุกคนรู้จักเปิดหาข้อพระคัมภีร์นอกจากเรา ส่วนเราไม่รู้จักอะไรเลย”

เมื่อการนมัสการจบลง เอโอคิคิดว่าจะกลับบ้านดีกว่า แต่เขานึกถึงคำของคุณพ่อที่บอกกับเขาก่อนลาจากกันว่า “ปรับตัว ปรับใจนะลูก เพราะยังงงพอกก็ได้จ่ายค่าเล่าเรียน และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ล่วงหน้าไปแล้วสองปี การศึกษา ลูกต้องเรียนภาษาอังกฤษให้เก่งให้ได้” เมื่อคิดได้เช่นนี้ เอโอคิ ตัดสินใจรอต่อไป

เอโอคิพูดกับตัวเองอีกว่า “นี่เป็นการติดต่อกับคริสเตียนเป็นครั้งแรกของเราเลยนะ”

ชาวญี่ปุ่นจำนวนมาก เหมือนกับเอโอคิ ไม่เคยพบคริสเตียน เหมือนชาวญี่ปุ่นทั้งประเทศจำนวน 127 ล้านคน มีผู้เป็นคริสเตียนแอดเวนติสเพียง 15,151 คน ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ

เอโอคิไม่ใช่ชาวพุทธเมื่อเข้ามาเรียนในวิทยาลัยแอดเวนติส พูดตามจริงแล้วเขาไม่มีความสนใจในเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณเอาเสียเลย

แต่เพื่อนๆ ร่วมชั้น และอาจารย์สอนต่างมีความกรุณาต่อเขา พวกเขาอธิบายคำว่า “ศาสนาคริสต์ และคำว่าคริสเตียนให้เอโอคิฟัง และเพราะพวกเขาเป็นเพื่อนที่ดี ผมจึงรู้สึกประทับใจ ” เอโอคิกล่าวจ ากความรู้สึก

เอโอคิรู้สึกชื่นชอบการไปร่วมรายการในโบสถ์ และการผูกมิตรกับเพื่อนใหม่หลายคน และเขาผูกมิตรเป็นพิเศษกับนักศึกษาสาวด้วยคนหนึ่ง แต่เมื่อเขาเห็นมีบางคนรับบัพติศมาเป็นคริสเตียน สำหรับเขา เขามองไม่เห็นเหตุผลของการที่จะเข้าสู่พิธีดังกล่าว

การเรียนของเอโอคิเป็นไปด้วยดี เขาได้เกรด “เอ” เกือบทุกวิชา ภาษาอังกฤษก็ดี เขาพูดได้คล่องทีเดียวเมื่อจบหลักสูตรสองปี เขาได้รับใบอนุญาต เขาคิดว่าถ้าเขาจะเป็นครูผู้ช่วยในวิทยาลัยแห่งนี้จะดีไม่น้อย เพราะดูๆ แล้วดูเหมือนเขาจะชอบการสอนหนังสือ แต่การจะสอน ในวิทยาลัยแอดเวนติสเขาจะต้องเป็นคริสเตียน คือต้องรับบัพติศมาก่อน นั่นหมายความว่าเขาจะต้องศึกษาพระคัมภีร์จนเข้าใจ และมีความเชื่อในสิ่งที่พระคัมภีร์สอน

อย่างไรก็ดี เอโอคิตัดสินใจเรียนต่อวิชาศาสนศาสตร์ซึ่งมีถึงระดับปริญญาตรี แต่จะเข้าไปเขาก็มีความลังเลอยู่ไม่น้อย เพราะเขารู้สึกว่าตนเองไม่ต้องการเป็นศาสนาจารย์ หรือทำงานเป็นศิษยาภิบาล เขาคิดว่าที่เขา

อยากจะเรียนเอกศาสนศาสตร์เพราะเขาต้องการมีคุณสมบัติเป็นครูสอนในโรงเรียนของคริสตจักรได้ เขาจึงรอกไปแบบฟอร์มเพื่อศึกษาหลักสูตรศาสนศาสตร์ในสองวันถัด มา อนุศาสนาจารย์ประจำวิทยาลัยเซนต์เอโอคิไปสอบถาม ณ ห้องทำงานของเขา เขาถามเอโอคิว่า “คุณกำลังคิดอะไรในใจ ในอนาคตคุณอยากจะเป็นคริสเตียน หรือว่าคุณอยากเป็นศาสนาจารย์ไหม”

เอโอคิตอบว่า “ผมคิดว่าในวันหนึ่งผมจะเป็นคริสเตียน ...แต่ไม่ใช่ตอนนี้”

อนุศาสนาจารย์จ้องมองเอโอคิอย่างพิจารณา “ถ้าคุณคิดอยากจะทำบัพติศมาในวันหนึ่ง ทำไมไม่รับบัพติศมาในวันนี้เลย ” เขาให้คำแนะนำ “ทำไมต้องผลัดวันประกันพรุ่ง ” ไม่มีใครทราบแน่ชัดว่าอนาคตจะมีอะไรเกิดขึ้น “คุณจะต้องรับบัพติศมาในเวลาแล้ว ”

อนุศาสนาจารย์ และเอโอคิ สนทนากันในประเด็น “บัพติศมา” เป็นเวลานานสองชั่วโมงครึ่ง จนเอโอคิทราบในเจตนาของอนุศาสนาจารย์ ในที่สุดเอโอคิพูดขอความเห็นใจว่า “กรุณาให้เวลาผมไปใคร่ครวญอีกหน่อยหนึ่ง ”

แต่อนุศาสนาจารย์ไม่ปล่อยเอโอคิให้หลุดไปง่ายๆ เขากำชับว่า “เมื่อคุณกลับจากการไปเยี่ยมบ้านในสัปดาห์หน้า คุณต้องตัดสินใจว่าคุณอยากรับบัพติศมาในวันไหน”

เอโอคิโทรไปคุยกับเพื่อนหญิงคนพิเศษ ซึ่งเป็นครูสอนชั้นประถมในอีกเมืองหนึ่ง และอธิบายสถานการณ์ให้เธอรับทราบ เขาถามว่าเมื่อไรที่เธอสามารถมาเป็นพยานในวันรับบัพติศมาของเขาได้ และเธอตอบว่า ฉันมีวันว่างที่จะเดินทางมาได้ในวันวันสะบาโตที่สองของเดือนหน้าวันเดียว ดังนั้นเอโอคิจึงตัดสินใจว่า วันนั้นจะเป็นวันที่เขาจะรับบัพติศมา และเขาได้รายงานให้อนุศาสนาจารย์ประจำวิทยาลัยให้ทราบถึงการตัดสินใจของเขา

ปัจจุบัน ศาสนาจารย์เอโอ คิ อายุ 42 ปี แต่งงานแล้ว และมีบุตรสาวหนึ่งคน อาจารย์เป็นผู้นำคนหนึ่งของสำนักงานสหคอนเฟอเรนซ์ญี่ปุ่น ขณะเดียวกันทำหน้าที่เป็นศิษยาภิบาลโบสถ์เยาวชนแห่งเดียว (ของประเทศญี่ปุ่น) ชื่อว่าโบสถ์เซตาคายา ซึ่งฝึกฝนอบรมเยาวชนให้คนงานแห่งพระกิตติคุณ ส่วนหนึ่งของเงินถวาย วันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปช่วยคริสตจักรในการขยายงานของเยาวชน

อาจารย์เอโอคิกล่าวว่าความลับในการแนะนำเยาวชนญี่ปุ่นให้รู้จักความรักของพระคริสต์ เป็นหลักการเดียวกันที่ดึงดูดให้อาจารย์รับเอาพระคริสต์ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยแอดเวนติส

“ไม่ใช่พระคัมภีร์ที่สอนผมให้ทราบถึงความรักของพระเจ้า แต่ผ่านถ้อยคำ และการกระทำแห่งความรักของคริสเตียนต่างหาก”

ข้อมูลด่วน

- สำนักงานสหคอนเฟอเรนซ์ญี่ปุ่น ประกอบด้วย (ก) สำนักงานคริสตจักรญี่ปุ่นตะวันออก (ข) สำนักงานคอนเฟอเรนซ์ญี่ปุ่นตะวันตก และ (ค) สำนักงานคริสตจักรโอกินาวา
- ในประเทศญี่ปุ่นคริสตจักรของเรามีโบสถ์ 97 แห่ง มีสมาชิก 15,151 คน และเมื่อคิดเป็นอัตราส่วนเรามีแอดเวนติส 1 คน ต่อประชากรทั่วไป 8,270 คน
- จำนวนชาวญี่ปุ่นที่อ่านหนังสือออก และเขียนได้ มีอัตราเกือบเต็ม 100%

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 1 กันยายน 2018

วัยรุ่นเกรดแปดตั้งโบสถ์ได้

โดย บัมซิน เออ เดเย แบท, วัย 27 ปี...ประเทศมองโกเลีย

บัมซิน กำลังเริ่มต้นเรียนเกรดแปด ต้องการไปโบสถ์ เมื่อครอบครัวของเขาย้ายไปอยู่เมืองขนาดเล็กแถบชนบท พื้นที่เป็นเนินเขา ประเทศมองโกเลีย

เมืองที่บัมซินและครอบครัวย้ายไปอยู่ มีประชากรอาศัยอยู่เพียง 10,000 คน เกือบทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ เหมือนคุณพ่อคุณแม่ของเขา ไม่มีโบสถ์แอดเวนตีสในเมืองนี้ อย่างไรก็ตาม บัมซินได้พบกลุ่มนมัสการขนาดเล็ก ประชุมกันในบ้านกลุ่มหนึ่ง บ้านหลังที่ว่าเป็นบ้านของครูสอนวิชาคณิตศาสตร์เกรดแปดที่บัมซินได้ย้ายเข้ามาเรียนใหม่

บัมซินรู้สึกดีใจที่จะไปนมัสการที่บ้านครูสอนคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นครูของเขาเอง

บัมซินสารภาพว่า “ในชั้นผมเรียนค่อนข้างอ่อนในวิชาคณิตศาสตร์ ผมจึงกังวลใจที่จะไปเผชิญหน้ากับครูในบ้านของเขา แม้จะเป็นเรื่องฝายจิตวิญญาณก็ตาม”

ในประเทศมองโกเลียมีคนไม่มากที่ได้ยินเกี่ยวกับ “คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนตีส” สำหรับบัมซิน ตอนที่อยู่ในเมืองก่อนที่ครอบครัวจะย้ายมาอยู่ที่แห่งใหม่ เพื่อนคนหนึ่งเชิญบัมซินไปร่วมรายการเยาวชนที่โบสถ์ บัมซินชอบรายการมากจึงไปร่วมในรายการทุกวันสะบาโต ต่อมาทางคริสตจักรได้จัดให้มีการอบรมเยาวชนทั่วประเทศขึ้น และศิษยาภิบาลโบสถ์ได้เลือกให้บัมซิน และเพื่อนๆ อีกสามคนไปเข้าค่ายอบรมเยาวชน ซึ่งจัดขึ้นที่เมือง “อุลันบาร์ทา” ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศมองโกเลีย บัมซินตระหนักว่าในชั้นอบรมของเยาวชนประเทศมองโกเลียต้องการศาสตราจารย์ผู้ประกาศพระกิตติคุณ หรือมิชชันนารีจำนวนมาก ดังนั้นเมื่อได้ย้ายมาอยู่ในเมืองแห่งใหม่ เขาสงสัยว่าเขาจะทำงานของมิชชันนารี คือเป็นผู้ประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณได้อย่างไร ขณะที่บัมซินกำลังตรึกตรองว่าจะทำการเคลื่อนไหวยังไงต่อไป เขาเริ่มป็นภูเขาซึ่งไม่สูงนักตั้งอยู่หลังบ้านของเขาห่างออกไปไม่กี่ร้อยเมตร เมื่อไปถึงยอดเขาในเวลาประมาณครึ่งชั่วโมง บัมซินเริ่มร้องเพลงของเยาวชนที่เคยร้องที่โบสถ์เดิม เมื่อร้องเพลงแล้วสองหรือสามเพลงบัมซินจะอธิษฐานขอการทรงนำจากพระเจ้า ให้ทรงเปิดทางให้กับเขาได้ทำงานมิชชันนารีในเมืองที่เขาอยู่ใหม่ เขาอธิษฐานว่า “โอ พระบิดาเจ้า โปรดใช้ข้าพระองค์ในเงาของพระองค์ในเมืองนี้ด้วยเถิด”

เช้าวันหนึ่งซึ่งเป็นวันอาทิตย์หลังจากการอธิษฐานบน ยอดเขาเสร็จ บัมซินวิ่งเหยาะๆ ลงจากภูเขา แล้วตรงไปยังบ้านของครูคณิตศาสตร์ ซึ่งจัดประชุมเป็นโบสถ์ พอไปถึงเขายืนพักพอหายเหนื่อยหอบแล้ว เขาเดินเข้าประตูรั้วด้วยอาการเคอะเขินเล็กน้อย พอโผล่พ้นประตูเข้าไปเขาพบว่ามีผู้ใหญ่ประมาณ 20 คนนั่งอยู่ในห้อง ไม่มีเด็กเลย มีเด็กวัยรุ่นเพียงคนเดียวคือเขาเอง เขามองซ้ายขวาแล้วนั่งลง แต่ในไม่ช้าเขาไม่รู้สึกรู้สึกดีใจเมื่อรับฟังผู้นำกำลังพูดเรื่องสถานการณ์ของกลุ่มนมัสการ ผู้นำประกาศว่า “นี่จะเป็นวันอาทิตย์สุดท้ายที่เราจะประชุมกันที่บ้านหลังนี้ ในเมื่อเรามีผู้มาร่วมประชุมน้อยลงทุกที ทำไมเราจะดำเนินการต่อไปกับคนเพียงไม่กี่คน”

บัมซินรู้สึกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจให้พูดอะไร .. เขายืนขึ้นแล้วเปิดไปที่ 1 โครินธ์ 15:58 แล้วอ่านเสียงดังพอประมาณว่า “เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นคงอยู่ อย่างวันไหน จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ท่านทั้งหลายพึงรู้ว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้า การของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หาไม่ได้” จากนั้นบัมซินเปิดพระคัมภีร์และอ่านอีก 2 ข้อ แล้วสรุปว่า “ขอเราซึ่งเป็นคริสเตียนอย่าสูญเสียความหวัง” ซึ่งสมาชิก

ทุกคนฟังอย่างตั้งใจขณะที่เด็กหนุ่มพูด และเมื่อบัมชินพูดจบเขานั่งลง พวกผู้ใหญ่พูดกันว่า “ขออย่าให้วันนี้เป็นครั้งสุดท้ายเลย แต่ให้ถือว่าเป็นวันเริ่มต้นการประชุมด้วยทัศนคติใหม่ครั้งแรกของเรา และเราจะมีครั้งต่อไป ... เพราะวันนี้เราได้เริ่มต้นใหม่แล้ว ”

ไม่กี่วันต่อมา สมาชิกโบสถ์หลายคน ..บางวัน 2 คน บางวัน 3 หรือ 4 คน (สูงสุด 5 คน) ได้มาร่วมกันป็นเข้ากับบัมชินในตอนเช้า เมื่อขึ้นไปถึงยอดแล้วก็ร่วมกันร้องเพลง และทำการอธิษฐานร่วมกันทั้งเรื่องส่วนตัว และงานการประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณ

บัมชินได้ติดต่อไปยังศิษยาภิบาลในเมือง ที่เขาอยู่มาก่อน เชิญให้เขามาเทศนาหลักข้อเชื่อของแอ๊ดเวนตีส ซึ่งศิษยาภิบาลตอบตกลง แต่บัมชินต้องช่วยเขา ซึ่งบัมชินก็ยินดีช่วย เป็นอันว่าทั้งสองนักเทศน์คือบัมชิน และศิษยาภิบาลได้นำเสนอการศึกษาพระคัมภีร์หนึ่งครั้งต่อเดือนตลอดหกเดือนต่อมา (ซึ่งผ่านมาแล้ว)

บัมชินกล่าวว่า “ผมไม่ได้เชื่อเชิญสมาชิกที่อยู่ในโบสถ์ให้เปลี่ยนมาเป็น “คริสเตียนแอ๊ดเวนตีส” ผมเพียงไปร่วมนมัสการ และอธิษฐานร่วมกับพวกเขา

บัมชินสารภาพว่า “แต่เมื่อทำการอธิษฐานบ่นยอดเขา “ไม่ว่าจะมีสมาชิกมาร่วมเดินขึ้นเขา และร่วมอธิษฐานก็คนก็ตาม เมื่อผม อธิษฐาน ผมจะอธิษฐานทำนองว่า “โปรดช่วยข้าพระองค์เปลี่ยนสมาชิกที่มีอยู่เดิม และที่จะเข้ามาใหม่ ให้ยอมรับวันสะบาโต และมานมัสการในวันสะบาโตด้วยเถิด”

สมาชิกโบสถ์เติบโตจาก 20 เป็น 27 คน และเพื่อนร่วมชั้นของบัมชินบางคนได้มาร่วมประชุมนมัสการด้วย ซึ่งยังประชุมกันในบ้านของครูคณิตศาสตร์หลังเดิมมาตั้งแต่ต้น

ในวันสะบาโตครั้งสุดท้ายของปี สมาชิกทั้งหมดรวมทั้งบัมชินจำนวน 27 คนได้เดินทางไปร่วมรายการคริสตมาสที่โบสถ์ในเมืองที่บัมชินเคยอยู่ก่อน เพื่อร่วมกับพี่น้องแอ๊ดเวนตีสในเมืองนั้นจัดรายการคริสตมาสขึ้น ซึ่งเมื่อรายการเลิกแล้ว และเดินทางกลับบ้านทุกคนมีความชื่นชมยินดี และทั้งหมดได้ลงมติด้วยเสียงเป็นเอกฉันท์ เปลี่ยนกลุ่มนมัสการจากวันอาทิตย์ มาเป็นเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ด้วยจำนวนสมาชิก 27 คนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา และนี่เป็นประวัติศาสตร์ของงานแอ๊ดเวนตีส 27 ปีในประเทศมองโกเลียด้วยเช่นกัน

โบสถ์ใหม่ได้เติบโตมีสมาชิกเพิ่มเป็น 40 คน ตอนเมื่อบัมชินเรียนจบชั้น 12 และได้เดินทางไปเมืองหลวงคือเมือง “อูลานบาร์ทาร์” เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่ ... ตอนนั้นบัมชินมีอายุ 27 ปี เขายังไม่หยุดวางแผนที่จะประกาศพระกิตติคุณ และวางแผนสร้างโบสถ์แอ๊ดเวนตีสขึ้น ปัจจุบันบัมชิน เป็นผู้ประกาศในโครงการประกาศทั่วโลก รุ่งบุกเบิก (Global Mission Pioneer) เขาเป็นผู้นำสมาคมพาธไฟน์เดอร์ ซึ่งเป็นโบสถ์เดี่ยวที่มีรายการพาธไฟน์เดอร์ในประเทศมองโกเลีย ซึ่งเขา และภรรยาเปิดขึ้นในปี 2012 ในบ้านแบบธรรมชาตินิยมของชาวมองโกล ที่เรียกว่า “เยอท” ส่วนโบสถ์ที่บัมชินดูแล มีผู้มาประชุมในวันสะบาโต 60 คน และจำนวนนี้เป็นสมาชิกสมาคมพาธไฟน์เดอร์ 45 คน ชาวแอ๊ดเวนตีสในมองโกเลียต่างตระหนักว่า คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสได้รับการรับรองจากรัฐบาลในเดือนมีนาคมปี 2017 ขณะที่ มีผู้เชื่อซูดแรกรับบัพติสมา 10 คนในเดือนมิถุนายน 2017

ครูสอนคณิตศาสตร์เกรดแปดที่บัมชินรู้สึกเป็นกังวลที่จะไปร่วมนมัสการที่บ้านของครู ซึ่งตอนแรก เธอเชื่อในคริสตจักรวันอาทิตย์ เธอได้เปลี่ยนมาเป็นคริสเตียนแอ๊ดเวนตีสแล้ว ตอนนั้น เธอได้ย้ายมาอยู่ที่เมืองหลวง และสอนคณิตศาสตร์ที่ “โรงเรียนทัสกัลแอ๊ดเวนตีส” ซึ่งเป็นโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสเพียงแห่งเดียวในประเทศมองโกเลีย เป็นโรงเรียนที่ได้ก่อตั้งขึ้นจากส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสหนึ่งในปี 2015

สิ่งที่อาจารย์บัมชิน ต้องการทำในอันดับต่อไปคืออะไร เขาตอบว่า “ผมต้องการสร้างโบสถ์ขึ้นหลายแห่งในอีกหลายเมืองในประเทศมองโกล ครับ”

ข้อมูลตัวน

- บ้านตามธรรมเนียมของชาวมองโกเลียเป็นที่รู้จักกันในชื่อ “เกอร์” แต่เป็นที่รู้จักกันในชาวตะวันตกโดยเฉพาะชาวรัสเซีย เรียกว่า “เยอท” บ้านที่เรียกว่า “เกอร์” จะว่าไปคือกระโจมลักษณะคล้ายเตนท์ แต่โครงของเกอร์ทำด้วยไม้ซึ่งมีสลักเป็นตัวยึดชิ้นส่วนเข้าด้วยกัน ถอดออกได้ง่าย แล้วปกคลุม หรือมุงหลังคาด้วยผ้าสักหลาดชนิดพิเศษ ซึ่ง “เกอร์” ทั้งหลังมีน้ำหนักเบาเคลื่อนย้ายได้ง่าย
- ประเทศมองโกเลียเป็นที่รู้จักว่า “เป็นดินแดนของนักขี่ม้า” กล่าวคือมีม้า (รวมทั้งม้าป่า) จำนวนมากกว่าประชากรรวมของประเทศ พวกเขาใช้ม้าในการเดินทางขนส่งสิ่งของต่างๆ รวมน้ำมัน และเนื้อสัตว์
- มิชชันนารีชาวรัสเซียเป็นผู้เริ่มงานของแอ็ดเวนตีสในประเทศมองโกเลีย โดยเริ่มต้นในปี 1926 (92 ปีที่แล้ว) เมื่อคอมมิวนิสต์ปกครอง งานของพระเจ้าได้ปิดตัวไป และมาเริ่มใหม่ในปี 1991 (27 ปีที่แล้ว)
- งานด้านการพิมพ์ครั้งแรกในประเทศมองโกเลียประกอบด้วย “เพลงสรรเสริญ” ซึ่งพิมพ์ที่โรงพิมพ์ในประเทศรัสเซีย เรียกชื่อว่า “โรงพิมพ์มิชชันรัสเซีย” ตั้งที่เมือง “ฮาร์บิน” ต่อมาหนังสือและใบปลิวเปลี่ยนมาพิมพ์ที่ “แมนจูเรีย” (ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศจีน) ซึ่งมีการพิมพ์ใบปลิว และหนังสือในภาษามองโกเลียขึ้นหลายเล่ม และท้ายที่สุดได้พิมพ์ใบปลิวขึ้นด้วย 4 ชนิด

XX

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 8 กันยายน 2018

งานที่ดีที่สุดในโลก

โดย แมนดาร์ค โบลด์, วัย 28 ปี...ประเทศมองโกเลีย

คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ในประเทศมองโกเลีย ถ้าเป็นคน ก็ถือว่าเป็นวัยรุ่น เป็นประเทศที่ถูกคอมมิวนิสต์ยึดครองมาก่อน เรื่องราวของเราวันนี้จะเล่าถึงคู่สามีภรรยาจากหน่วยงานอิสระชื่อ “แอ๊ดเวน - ตีสมิชชันนารีสำหรับชายแดน ” (Adventist Frontier Missionary) ทั้งสองสามีภรรยาหนุ่มสาวได้กลายเป็นมิชชันนารีคู่แรก ที่เข้ามาทำงานในประเทศมองโกเลีย ซึ่งมีประชากรรวม 3 ล้านคนในปี 1991 ซึ่งปัจจุบันคริสตจักร มีสมาชิกรวม 2,177 คน ซึ่งถือว่าถ้าเป็นคนเรา ก็อยู่ในวัยแรกหนุ่มสาว และสมาชิกดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นคนแรกในครอบครัวของพวกเขาที่รับบัพติศมา ข้อมูลนี้นำไปสู่การทำหลายประการรวมทั้งการสวดสมาธิไว้ ดังที่กำลังสาธิตให้เห็นจากโครงการ “ผู้ประกาศทั่วโลกรุ่นใหม่” วัย 28 ปี ซึ่งทำงานในเมืองหลวงของประเทศมองโกเลีย เขาชื่อ “แมนดาร์ค ” เขาได้รับบัพติศมาขณะอยู่ในวัยรุ่น แต่เจ็ดปีต่อมาเขาได้ออกจากโบสถ์ไป ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวจากชีวิตของเขา

ผมเป็นคนหัวแข็ง และชอบตัดสินคนอื่น ถ้าใครทำอะไรผิดพลาด ผมมักจะบอกให้เขาทราบตรงๆ ในสิ่งที่เขาได้ทำผิด ผมต้องการให้เขาได้รับการลงโทษ ผมคิดว่าพระเจ้าทรงชอบการลงโทษเรา เมื่อเราทำผิด

ผมรู้ว่าตนเองไม่มีความสุข ในที่สุดผมเชื่อว่า “การเชื่อในพระเจ้านั้นไร้ความหมาย ” มีบางสิ่งทำให้ชีวิตของผมแตกหัก ผมหยุดไปโบสถ์ หยุดการถือรักษาวันสะบาโต หยุดการคืนสิบลดหนึ่งให้พระเจ้า

ภรรยาของผมรู้สึกเศร้าใจมาก และอธิษฐานเพื่อผมทุกวัน ส่วนลึกในจิตใจของผม ผมมีชีวิตอยู่ด้วยความหวาดกลัวจะถูกการลงโทษจากพระเจ้า ผมคิดถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงอวยพระพรให้ผมตลอดเวลาเจ็ดปี ตอนที่พระองค์จะทรงลงโทษผม เพราะผมได้หันหลังให้พระองค์

หนึ่งปีผ่านไปไม่มีอะไรเกิดขึ้น แทนที่พระเจ้าจะทรงลงโทษผม ผมได้งานที่มีเงินเดือนดีมาก คือเป็นบรรณาธิการสำหรับสถานีโทรทัศน์ในภาษามองโกเลีย

สิ่งนี้ทำให้ผมมีเงิน ความคิดของผมหันกลับไปหาพระเจ้า ผมครุ่นคิดว่า “มีจุดหมายอะไร ถ้าทุกสิ่งที่ผมทำคือการหาเงินเข้ามา และก็ใช้เงินนั้นไป ผู้ได้ประโยชน์จริง ๆ คือเจ้าของสถานีโทรทัศน์ ซึ่งเขาจะรวยขึ้น รวยขึ้น ผมถามตัวเองว่า “งานอะไรได้ค่าจ้างดีที่สุดที่ผมสามารถหาได้”

ผมขอสรุปว่างาน ที่ดีที่สุดคือการเป็นมิชชันนารี ผมอธิษฐานขออุทิศตัวให้กับพระเยซูด้วยการกล่าวว่า “โอพระบิดาเจ้า ถ้าพระองค์ประสงค์...ขอให้ข้าพระองค์ได้เป็นมิชชันนารี ข้าพระองค์ก็พอใจแล้ว”

หลังจากนั้นสองสามเดือน กลุ่มผู้นำของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ในประเทศมองโกเลียเสนองานใน “โครงการประกาศทั่วโลกรุ่นใหม่” ให้ผม ซึ่งผมได้รับมอบหมายให้เป็นผู้นำคริสตจักรที่กำลังจะตาย คริสตจักรดังกล่าวตั้งอยู่ชั้นล่างสุดของตึกอพาร์ทเมนต์ในเมืองหลวงของมองโกเลีย โดยการให้ผมสอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนชั้นมัธยมปลายจากโรงเรียนของรัฐซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกล ส่วนภรรยาของผมได้รับงานให้เป็นครูสอนโรงเรียนวันสะบาโตสำหรับเด็กๆ และระหว่างสัปดาห์เป็นครูสอนภาษาจีน ผมได้อธิษฐานติดต่อกันหนึ่งสัปดาห์ และจากนั้นผมลาออกจากงานที่สถานีโทรทัศน์

ถึงตอนที่ผมได้รับการสัมภาษณ์เพื่อนำไปเขียนข่าวมิชชันนี้ ผมเพิ่งได้ทำงานเป็นมิชชันนารี หรือผู้ประกาศพระกิตติคุณตามที่ได้รับหมายหมายได้เพียง 6 เดือน และผมรักงานนี้ ไม่มีงานอะไรให้ความเข้าใจผมได้มากกว่านี้คือการทำงานที่ได้เห็นชีวิตของผู้คนได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

สัปดาห์แรกมีอดีตสมาชิกคนหนึ่งซึ่งไม่ได้มาร่วมในโรงเรียนวันสะบาโตตลอดเวลาสามปีที่ผ่านมา ผมไม่รู้จักเขาเป็นการส่วนตัว ผมทักทายเชื่่อม ความสัมพันธ์กับเขา และการหุนใจเขาให้กลับมาร่วมการนมัสการอีกในวันสะบาโตหน้า ดูเหมือนเขาไม่กระตือรือร้นกับคำเชิญชวน ผมทราบถึงสาเหตุตอนที่เขาโทรคุยกับผมระหว่างสัปดาห์และพูดในสิ่งที่เขาอยากพูดออกมา ผมได้เดินทางไปยังที่ทำงานของเขา และได้ทราบว่าเขากำลังหลอก ลวงภรรยาของเขา ซึ่งเขาบอกกับผมว่าเมื่อภรรยาได้ทราบในเรื่องนี้ ภรรยาได้ขอจดทะเบียนหย่ากับเขา เขาเล่าให้ผมฟังเสร็จแล้ว ขอคำแนะนำว่า “ผมควรจะทำอะไรกับปัญหานี้”

ผมย้อนถามเขาว่า “คุณต้องการจะทำอะไร” เขาสารภาพว่า เขาเองก็ไม่ทราบ ผมได้แบ่งปันกับเขาเกี่ยวกับหลักกา รในพระคัมภีร์ในเรื่องการหย่าร้าง พระเจ้าไม่อนุญาตให้มีการหย่าร้างเกิดขึ้น ยกเว้นฝ่ายหนึ่งทำผิดด้วยการไปล่วงละเมิดประเวณีกับคนอื่น ผมบอกให้เขาทูลขอให้พระเจ้าทรงอภัยโทษให้เขา และหยุดการหลอกลวงภรรยา ผมพูดว่า “บอกภรรยาของคุณตามความจริงที่เกิดขึ้น และจากนั้นสัญญากับเธอว่า “จากนี้เป็นต้นไป คุณจะเป็นคนของพระเจ้า และจะสัตย์ซื่อต่อเธอ”

เราอธิษฐานร่วมกัน และผมลาจากมา...หนึ่งสัปดาห์ต่อมา ชายคนนี้เล่าให้ผมฟังว่า เขาได้หยุดการคบหากับผู้หญิงคนอื่น และอุทิศถวายตัวให้พระคริสต์อีกครั้งหนึ่ง เขาได้สารภาพความจริงทุกอย่างกับภรรยา และขอบคุณพระเจ้า ภรรยาเข้าใจ และให้อภัยแก่เขา

ปัจจุบันชายคนนี้ และครอบครัวมานมัสการที่โบสถ์ทุกวันสะบาโต และเขาเป็นสมาชิกที่กระตือรือร้นคนหนึ่ง

มีการอัศจรรย์เกิดขึ้นกับชายคนหนึ่งผู้มีความพิการบางอย่าง และเขามีรายได้ที่ไม่สามารถดำรงชีวิตตามปกติได้ กล่าวคือเขามีรายได้ 160,000 โทกรอง (ประมาณ 65 ดอลลาร์อเมริกัน หรือประมาณ 2,145 บาท) ซึ่งเป็นเงินอุดหนุนคนพิการจากรัฐบาล

วันสะบาโตหนึ่งผมพูดกับเขาว่า “โปรดคืนสิบลดหนึ่งให้กับพระเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอวยพระพรให้คุณ”

เขาสิ้นศรัทธาเป็นเชิงปฏิเสธ ซึ่งผมก็ไม่พูดอะไรต่อ แต่ตอนเลิกโบสถ์ผมหาโอกาสอธิษฐานร่วมกับเขา เวลาผ่านไปหลายวัน ชายพิการผู้นี้โทรมาคุยกับผมเรื่องชีวิต และสุขภาพของเขาว่า รัฐบาลจะจ่ายค่าเบี้ยคนพิการสองเท่าของเดือนนั้น ผมพูดว่า โปรดคืนสิบลดหนึ่ง ถ้าคุณอยากเห็นอำนาจของพระเจ้าที่กำลังทดสอบคุณ ซึ่งพระองค์ตรัสในพระธรรม มาลาคีย์ 3:10 ว่า “พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า จงนำทศวงค์เต็มขนาดมาไว้ในคลังจงลองดูเราในเรื่องนี้ ดูทีหรือว่าเราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพรอย่างล้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่”

วันสะบาโตต่อมาชายพิการมาที่โบสถ์ และคืนเงินสิบลดหนึ่งเป็นครั้งแรก และอีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมาเขาโทรถึงผม และพูดอย่างตื่นเต้นว่า “ผมคืนเงินสิบลดหนึ่งเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว และวันนี้ผมได้รับจดหมายจากรัฐบาลว่า เงินช่วยเหลือคนพิการของผมได้เพิ่มขึ้นอีก 50 เปอร์เซ็นต์”

ผมไม่ใช่คนที่มื่ออารมณ์อ่อนไหว แต่ ผมมีความสุขมาก เมื่อผมได้ประจักษ์ในความรักของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้คน ผมไม่สามารถแสดงออกซึ่งความรู้สึกนี้เป็นถ้อยคำ ผมต้องการให้ทุกคนได้ทราบเกี่ยวกับความรักของพระเจ้า และนี่คือเหตุผลที่ผมเป็นมิชชันนารี เพราะผมถือว่า การเป็นมิชชันนารีเป็นงานที่ดีที่สุดในโลก”

ข้อมูลด่วน

- ทะเลทรายโกบีครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ของภาคใต้ประเทศมองโกเลีย ทะเลทรายโกบีไม่มีลักษณะเป็นเนินทรายลาดหล่น ซับซ้อน แต่เป็นพื้นที่แห้งแล้ง กันดารมีก้อนหินระเกะระกะเต็มไปหมด อุณหภูมิของทะเลทรายโกบีอยู่ระหว่าง - 40 องศาฟาเรนไฮต์ในฤดูหนาว และขึ้นสูงถึง 104 องศาฟาเรนไฮต์ในฤดูร้อน (คือ จาก - 40 องศาเซลเซียสในฤดูหนาว และขึ้นเป็น 40 องศาเซลเซียส ในฤดูร้อน)
- สำนักงานคริสตจักรแห่งประเทศมองโกเลียตั้งอยู่ในเมืองหลวงของประเทศ คือเมืองอูลานบาตาร์ซึ่งประกอบด้วยโบสถ์ 6 หลัง และจำนวนสมาชิกรวม 2,177 คน
- ประเทศมองโกเลียมีประชากรรวม 3,095,000 คน ดังนั้นหากเทียบอัตราส่วน จะมีชาวแอดเวนติส 1 คนต่อประชากรทั่วไป 1,422 คน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 15 กันยายน 2018

ฉันไม่ต้องการที่จะสอน

โดย เซอเรนฟิล “โอจิ” อ้อทโกนทูกยา, วัย 40 ปี...ประเทศมองโกเลีย

ข่าวมิชชันวันนี้ เป็น คำพยานที่เขียนเล่าเองโดย มิสซึ ส “โอจิ” วัย 40 ปี อาจารย์ใหญ่โรงเรียนแห่งเดียวของคริสตจักรเซเวนธ์แอดเวนติส ในประเทศมองโกเลีย

เมื่อฉันจะลงทะเบียนเรียนในมหาวิทยาลัยในประเทศมองโกเลีย ฉันคิดขึ้นมาทันทีว่า “ฉันจะไม่เรียนเป็นครูเด็ดขาด” คุณแม่ของฉันเป็นครูชั้นอนุบาล เมื่อฉันไปเยี่ยมชั้นขณะที่คุณแม่กำลังสอน ฉันรู้สึกทึ่งในความขยันพูดของคุณแม่ ที่พูดคำเดียวซ้ำๆ และอัศจรรย์ใจในความอดทนของ คุณแม่ด้วย ที่ต้องอยู่ท่ามกลางเด็กที่ส่งเสียงอึกที่กอยู่ตลอดเวลา

ที่โบสถ์ศิษยาภิบาลขอให้ฉันช่วยสอนโรงเรียนสะบาโตแผนกเด็ก ฉันตอบว่า “อาจารย์ให้ฉันช่วยอย่างอื่นเถอะ ฉันไม่ชอบเด็ก ๆ ” เขาหุ้มนฉันให้ลองดู และแสดงให้เห็นชุดเรื่องพระคัมภีร์ในแผ่นภาพสำลี เพื่อสอนเด็ก แผ่นภาพในผ้าสำลีกระตุ้นให้ฉันคิดจะลองดู แต่ฉันกลัวว่าในที่สุดจะหนีการสอน ฉันจึงตอบปฏิเสธไป

สามีถามฉันว่า “คุณต้องการทำอะไรในเมืองเล็กๆ แห่งนี้”

ฉันตอบว่า “ฉันไม่ทราบ ฉันทราบแต่ว่าฉันไม่ต้องการเป็นครูสอน”

หลังจากที่สามี สอนชั้นในมหาวิทยาลัย วันหนึ่งสามีเชิญลูกศิษย์มาที่บ้าน และฉันปรุงอาหารง่ายๆ เป็นอาหารเพื่อสุขภาพสำหรับพวกเขา ในประเทศมองโกเลียเนื้อสัตว์เป็นส่วนสำคัญของอาหารทุกมื้อ และพวกนักศึกษา รู้สึกประหลาดใจที่อาหารต่างๆ ของเราเต็มไปด้วยข้าวซ้อมมือ ถั่วสองชนิด ผลไม้ และผักต่างๆ พวกเขาถามว่า “นี่เป็นอาหารประเภทใดหรือครับ เหตุใดอาจารย์จึงไม่รับประทานเนื้อสัตว์ ” ตอนนั้นฉันได้พบว่าฉันได้สอนพวกเขาเกี่ยวกับข่าวสารเรื่องสุขภาพ

ในเวลาเดียวกัน ฉันผูกมิตรกับสตรีที่เป็นมารดาคนอื่นๆ ในมหาวิทยาลัย เพื่อนๆ และเพื่อนบ้านและ เมื่อพวกเขาจะมาเยี่ยม ฉันเล่าเรื่องในพระคัมภีร์ให้กับลูกๆ ของพวกเขาฟัง ที่ฉันเคยคิดว่า ยังไงๆ ฉันก็จะไม่สอน แต่ดูเหมือนว่า ฉันทำการสอนตลอดเวลา เพียงแต่ไม่ได้สอนนักเรียนในชั้นเท่านั้น

สามีของฉันได้วางแผนสร้างโบสถ์หลังหนึ่งในตัวเมือง เมื่อเป็นเช่นนั้น คณะผู้นำขอให้เขาไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยแอดเวนติสประเทศฟิลิปปินส์ ฉันอธิษฐานต่อพระเจ้า “โอพระบิดา ฉันควรทำอะไรในช่วงเวลาขณะที่ตามสามีไปอยู่ที่ประเทศฟิลิปปินส์”

ขณะที่เราเดินทางไปฟิลิปปินส์ เราได้เข้าพักในบ้านพักสำหรับนักศึกษาที่มีครอบครัวที่มหาวิทยาลัยจัดให้ ก่อนสามีจะเข้าชั้นเรียนไม่กี่วัน ศาสดาจารย์สอนคนหนึ่งได้มาเยี่ยมที่พักของเราเพื่อดูว่า เขาจะอำนวยความสะดวกอะไรให้เราได้บ้าง ตอนหนึ่งของการสนทนา ศาสดาจารย์คนนั้นได้ถามฉันว่า “คุณคิดจะทำอะไรในช่วงเวลา สองปีครึ่งขณะที่รอให้สามีของคุณเรียนสำเร็จ”

“ฉันอาจเรียนหลักสูตรบัญชี หรือพยาบาล” ฉันตอบ

ศาสดาจารย์พูดว่า “ให้เราอธิษฐานร่วมกัน บางทีพระเจ้าจะสำแดงแผนของพระองค์ให้คุณทราบ” จากนั้น ศาสดาจารย์ก็ลากลับไป

ฉันเชื่อกับทางมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับหลักสูตรพยาบาล ได้รับคำตอบว่าฉันต้องเรียนถึงห้าปีจึงจะสำเร็จ ฉันไปที่คณะธุรกิจ และการจะได้ปริญญาด้านบัญชีจะต้องใช้เวลาสี่ปี ขณะที่ฉันเดินกลับห้องพักฉันเห็นป้าย “คณะกรรมการศึกษา” ฉันจึงเดินเข้าไปถามข้อมูล

เมื่อฉันเดินเข้าไปในคณะกรรมการศึกษา ทันใดนั้นฉันเจอกับศาสตราจารย์คนหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนฉันเคยเห็นเขามาก่อน ฉันพยายามนึก แต่ยังไม่ออก จนเขาเป็นฝ่ายทักขึ้นก่อนว่า “คุณเดินทางมาจากประเทศมองโกเลียใช่ไหมครับ” ทันใดนั้นฉันนึกขึ้นได้ว่า เขาเคยเดินทางไปเยี่ยมมหาวิทยาลัยที่สามี่ฉันสอนอยู่ และเราได้เชิญเขาไปรับประทานอาหารเย็นที่บ้าน หลังจากการทักทายกัน และทราบจุดประสงค์ของฉันที่อยากจะลงทะเบียนเรียนบางวิชาในช่วงเวลาสองปีครึ่งขณะที่สามี่ของฉันเข้าชั้นเรียนที่มหาวิทยาลัยฟิลิปปินส์ โดยที่ไม่ลังเล เขาแนะนำให้ฉันลงทะเบียนเรียนปริญญาโทด้านการศึกษ ส่วนฉันจะเลือกเอกอะไรให้ฉันค่อยตัดสินใจเอง

“คะ น่าจะอย่างนั้น” ฉันตอบเสียงไม่ค่อยหนักแน่น ฉันไม่ต้องการที่จะพูดคำว่า “ไม่คะ” เพราะเขาช่างสุภาพ มีความกรุณา และจริงใจ

ศาสตราจารย์พูดต่อว่า “ในเมื่อคุณมีบุตรสาว จะดีไหมถ้าคุณจะเลือก “เอกประถมศึกษา”

เราพูดคุยกันถูกอก ระบายนานพอ ดูจนเขาต้องบอกลาไปเข้าชั้นสอน แต่ก่อนจะเดินไปเขาแนะนำให้ฉันไปเยี่ยมชั้น “อนุบาล” ซึ่งทางมหาวิทยาลัยเปิดเป็นชั้นสาธิตสำหรับให้นักศึกษาฝึกสอน ฉันรู้สึกประหลาดในสิ่งที่ฉันได้เห็น ดูเหมือนเด็ก ๆ ให้ความสนใจสิ่งที่กำลังเรียนรู้ ซึ่งมีภาพและเสียงเพลงประกอบ เด็ก ๆ ดูมีความสุขดี ส่วนครูซึ่งเป็นสตรีดูสีหน้ามีความสุขสบายใจ ใบหน้าแจ่มใสมีความสุขกับงานสอนเด็กเล็ก

ในคืนนั้นสามี่ และฉันได้พูดคุยกันนานในเรื่องการเรียนต่อของฉัน ขณะที่ฉันอยากเรียนอย่างอื่น แต่สามี่พยายามอ้างเหตุผล และความต้องการของคริสตจักร ในที่สุดฉันตกลงใจจะลงทะเบียนในคณะกรรมการศึกษา เพราะคริสตจักรของเราไม่มีโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสมแม้โรงเรียนเดียว ครูที่เป็นแอ๊ดเวนตีสมก็ไม่มีกี่คน ฉันจึงคิดว่าฉันจะต้องเรียนในสิ่งที่คริสตจักรต้องการ ไม่ใช่ฉันต้องการ หรือสิ่งที่กลัว...

สามี่กล่าวสรุปว่า “อาจเป็นแผนการของพระเจ้าที่คุณจะเป็นครูเพื่อพระองค์”

ฉันตอบไม่ค่อยเต็มเสียงนัก ว่า “อาจเป็นไปได้” เมื่อได้ตอบออกไปแล้ว ปรากฏว่าจิตใจที่ไม่ชอบการเป็นครูของฉัน เพราะเคยเห็นงานหนักของมารดา ความรู้สึกด้านลบในใจตลอดมาหลายปีได้หายไปหมดสิ้น

ฉันเรียนสำเร็จในเวลาปีครึ่งพร้อมกับที่สามี่สำเร็จหลักสูตร เราได้เดินทางกลับมองโกเลีย และเราได้ร่วมกับผู้นำของคริสตจักรได้ก่อตั้งโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสมแห่งแรกขึ้น และฉันได้รับการแต่งตั้งเป็นอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียน ปรากฏว่าฉันรักเด็ก ๆ และรักงานสอนด้วย

วันนี้โรงเรียนแห่งแรกของคริสตจักร ซึ่งตั้งชื่อว่า “โรงเรียนทัสกัลแอ๊ดเวนตีสม” มีนักเรียน 124 คน มีชั้นเรียนจากชั้นอนุบาลถึงชั้น 12 (ม.6) ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ที่ถวายเงินให้คริสตจักรในปี 2015 ซึ่งเงินจำนวนนั้นได้นำไปก่อตั้งโรงเรียนทัสกัล ที่กำลังรายงานให้พี่น้องทั้งหลายทราบในขณะนี้ ตอนนี้มีนักเรียนมาสมัครเรียนมากขึ้น แต่หลายคนอยู่ห่างไกลออกไป เราจึงจะสร้างหอพักขึ้นสำหรับนักเรียนชั้น 9-12 ที่อาศัยอยู่ห่างไกล พวกเขาจะมาพักในหอพักและเข้าเรียนได้ ดังนั้นในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ทางคณะกรรมการได้ตัดสินใจจะแบ่งเงินถวายจำนวนหนึ่งสำหรับสร้างหอพักให้กับโรงเรียนทัสกัลแอ๊ดเวนตีสมดังกล่าว

เมื่อมองย้อนกลับไป ฉันขอบพระคุณพระเจ้าจริง ๆ บางครั้งพวกญาติถามว่า “แต่เธอเคยพูดว่าเธอจะไม่เป็นครู ตอนที่ทำไมมาเป็นครูเสียละ” ฉันตอบพวกเขาไปว่า “เราจะไม่ทราบหรอกว่าในที่สุดแล้วเราจะทำงานอะไร มีเพียงพระเจ้าที่ทราบ เมื่อเรามีความอดทน และเชื่อฟัง พระเจ้าจะทรงวางแผนชีวิตให้กับเราอย่างเป็นขั้นเป็นตอน

ข้อมูลด่วน

- ท่ามกลางประชากรชาวมองโกเลียที่อายุ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 53% นับถือศาสนาพุทธ ขณะที่จำนวน 39 % ไม่ถือศาสนาใด ส่วนคริสเตียนคณะต่างๆ รวมกันมีเพียง 2.1% ของประชากรรวม
- ประเทศมองโกเลีย มีพื้นที่ประเทศที่ถูกปิดกั้นทางออกสู่ทะเลโดยสองประเทศใหญ่ คือทิศเหนือประเทศรัสเซีย ทางทิศตะวันออก และทิศใต้เป็นประเทศจีน
- พื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศมองโกเลียเป็นประเทศที่มีภูเขาเตี้ยๆ อยู่ทั่วไป พื้นที่โดยเฉลี่ยมีความสูงเหนือระดับน้ำทะเล 5,183 ฟุต (หรือ 1,580 เมตร) นับว่าเป็นประเทศที่ตั้งอยู่พื้นที่สูงที่สุดประเทศหนึ่งของโลก

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 22 กันยายน 2018

ชีวิตที่สอง

โดย ปีเตอร์, วัย 40 ปี...ประเทศจีน

ชายหนุ่มชื่อปีเตอร์ใช้เวลาถึง 24 ปีแห่งชีวิตของเขาเพื่อมุ่งมั่นในการศึกษา เพื่อจะเรียนสำเร็จระดับปริญญาตรีเอกคณิตศาสตร์ เมื่อสำเร็จออกมาจะได้เป็นครูสอนคณิตศาสตร์ในโรงเรียนแห่งใดแห่งหนึ่ง เขามีรายได้ดี และเขาจะได้ช่วยดูแลคุณพ่อ-คุณแม่ที่เป็นชวานายากจน อาศัยอยู่ในหมู่บ้านชนบทห่างไกล

แต่เมื่อมีการตรวจโรค ปัญหาเรื่องการเจ็บป่วยของเขาทำให้แผนการของเขาพังลง ปีเตอร์รู้สึกเหมือนกับว่าเขาได้สูญเสียความหวัง ซึ่งเท่ากับเขาสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างไป

อย่างไรก็ตามในโอกาสต่อมา ปีเตอร์กลับมีความหวังขึ้นใหม่จากการได้รู้จักกับพระเจ้า เขาเป็นพยานว่า ถ้าไม่มีปัญหาสุขภาพเกิดขึ้นเขาคงไม่มีวันรู้จักพระเจ้า รู้จักพระเยซู รู้จักความจริง และได้รับความรอด

หลังจากสำเร็จการศึกษา ปีเตอร์สมัครเข้าสอบบรรจุ และเขาผ่านการสอบข้อเขียน แต่แล้วก่อนการสอบสัมภาษณ์เขาต้องตรวจร่างกาย ผลการตรวจแสดงให้เห็นว่าปีเตอร์เป็น โรคเกี่ยวกับตับต้องเข้ารักษาตัวจนกว่าจะหายโรคดีก่อนจึงจะได้รับการพิจารณาให้เข้าทำการสอบ

ปีเตอร์กล่าวว่า ระหว่างที่เรียนหนังสือ ผมออกกำลังด้วยการเล่นฟุตบอลเป็นประจำ เพื่อให้มีร่างกายแข็งแรง ผมไม่เคยคิดว่า ผมจะไม่ผ่านการตรวจโรคหลังจากเรียนจบแล้ว

ปีเตอร์เป็นคนมีความกตัญญู พ่อแม่ของเขาอยากจนมากยังอุตส่าห์ส่งเขาเรียนจนสำเร็จการศึกษา เมื่อได้ทำงาน ปีเตอร์วางแผนจะทดแทนบุญคุณ แต่บัดนี้เขาไม่ได้ทำงาน ไหนจะต้องเสียค่ารักษาพยาบาล ไม่ทราบว่าจะต้องใช้กี่เดือนโรคตับจึงจะหายเป็นปกติ และเขาจะได้เริ่มทำงาน ปีเตอร์ยังคงคิดยิ่งท้อใจ เหมือนความหวังได้พังทลายลง

วันที่ได้ทราบผลการตรวจสุขภาพ คินนั้นปีเตอร์เดินไปที่สะพานข้ามแม่น้ำตามลำพัง พอถึงกลางสะพาน เขาหยุด แหงนหน้าขึ้นพูดเสียงดังว่า “เหล่าเทน” ซึ่งในภาษาจีนหมายความว่า “เทพผู้มีอำนาจสูงสุด” “เหล่าเทน พระองค์ไม่ยุติธรรมสำหรับผม” เขาร้องไห้อย่างขมขื่น ช่วงสั้นๆ เขาอยากกระโดดจากสะพานลงไปยังแม่น้ำเพื่อจบชีวิตตนเอง แต่พลันคิดได้ว่าถ้าทำอย่างนั้นพ่อแม่ของเขาจะเสียใจมากกว่า เขาจึงเดินกลับบ้าน

หลังจากทนการรบกวนจากพ่อแม่อยู่นาน ปีเตอร์ได้ไปที่โรงพยาบาลประจำหมู่บ้าน เพื่อรับการรักษาโรคตับที่เป็นอยู่ โรงพยาบาลหมู่บ้านไม่มีเครื่องมือแพทย์ที่ทันสมัย แต่การจะไปรักษาตามโรงพยาบาลในเมืองหรือเมืองใหญ่จะต้องใช้เงินมากซึ่งครอบครัวไม่สามารถจ่ายได้แน่นอน

หลังจากนั้นสามวัน คุณแม่ของปีเตอร์ไปที่โบสถ์เพื่อขอร้องศิษยาภิบาลอธิษฐานเผื่อบุตรชาย ที่ผ่านมากุณแม่ของปีเตอร์จะไปนมัสการที่โบสถ์ในหมู่บ้านในวันอาทิตย์เป็นบางครั้ง ความจริงมีว่าอาคารโบสถ์หลังนี้แบ่งกันใช้วันเสาร์โบสถ์ใช้เป็นสถานที่นมัสการของคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ส่วนในวันอาทิตย์พี่น้องวันอาทิตย์จะใช้สำหรับเป็นที่นมัสการของพวกเขา วันนั้นเป็นวันเสาร์คุณแม่ของปีเตอร์ได้เข้าไปในโบสถ์ตั้งแต่เช้าก่อนที่สมาชิกจะมานมัสการ คงมีแต่ผู้ปกครอง และภรรยาที่มาเปิดประตู และหน้าต่างโบสถ์ ภรรยาผู้ปกครองได้ถามคุณแม่ของปีเตอร์ว่า “คุณหน้าคะ มีเรื่องอะไรหรือ อจึร้องไห้คร่ำครวญอย่างนี้” คุณแม่ของปีเตอร์ได้เล่าให้ภรรยาของผู้ปกครองทราบถึงปัญหาการเจ็บป่วยของปีเตอร์ลูกชาย” ภรรยาของผู้ปกครองปลอบใจว่า “อย่าเป็นกังวล ขอให้คุณหน้าวางใจในพระเจ้า และพระเจ้าจะทรงช่วยให้รอดพ้นปัญหาได้”

ในตอนบ่ายของวันนั้น ภรรยาของผู้ปกครองได้มาเยี่ยมปีเตอร์ที่โรงพยาบาลขนาดเล็กของหมู่บ้าน และให้คำแนะนำเหมือนที่ได้แนะนำคุณแม่ของปีเตอร์ในตอนเช้าวันนั้นว่า “จงไว้วางใจในพระเจ้า..แล้วพระเจ้าจะช่วยคุณให้รอดพ้น”

คำแนะนำนั้นยากที่จะให้ปีเตอร์ยอมรับ เพราะตั้งแต่ชั้นประถมปีที่หนึ่ง เป็นต้นมา ครูทุกคนในทุกชั้นเรียนสอนว่าไม่มีพระเจ้าอยู่จริงตามที่คริสเตียนเชื่อ..

ในตอนนั้นปีเตอร์มองเห็นทางสองสาย สายหนึ่งรักษาตัวในโรงพยาบาล ใช้เงินทองที่มีอยู่ ถึงขั้นเป็นหนี้คนอื่น ซึ่งเป็นการมอบภาระหนักให้คุณพ่อคุณแม่แบก และในที่สุดเขาหายโรค หรือไม่หายขาดแต่มีชีวิตไปได้แต่ไม่ค่อยแข็งแรง หรือไม่ก็ตาย....แต่ทางอีกสายหนึ่งวางใจในพระเจ้า และหายโรค ไม่ตายตามความเชื่อ และเป็นไปตามคุณป้าภรรยาของผู้ปกครอง และทุกคนในโบสถ์ที่สัญญาจะอธิษฐานเผื่อ

ปีเตอร์คิดกับตนเองว่า เราจะต้องไม่วางภาระหนักให้ กับคุณพ่อ และคุณแม่ ดังนั้นเราจะวางใจในพระเจ้า เราเลือกที่จะวางใจในเจ้ามากกว่าวางใจในนายแพทย์ทั้งหลาย”

บ่ายแก่ๆ ก่อนค่ำของวันนั้น ปีเตอร์ตัดสินใจว่า ในเมื่อพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และจะรักษาโรคของผมให้หาย ปีเตอร์จึงออกจากโรงพยาบาล เขาไม่รับฟังคุณแม่ของเขาที่บอกว่า เมื่อเขาจะออกจากโรงพยาบาลก็ให้ลูกชายไปรับยา หรือซื้อยาไปรับประทานที่บ้านด้วย สำหรับข้อนี้เขาไปไม่เชื่อฟังคำสั่งของคุณแม่ เขาออกจากโรงพยาบาลโดยไม่แวะไปที่ห้องจ่ายยาเลย

เขาพูดในลักษณะการอธิษฐานว่า “โอพระเจ้า ข้าพระองค์จะออกจากโรงพยาบาลแล้ว ณ ตอนนีขอทรงรักษาโรคของข้าพระองค์ด้วย”

เมื่อปีเตอร์ไปพบผู้ปกครองโบสถ์ว่า เขาจะอย่างไรต่อไป ผู้ปกครองโบสถ์บอกว่า คริสตจักรเซเว่นธ์เดย์มี “สถานที่พักฟื้นผู้ป่วย ” (Sanitarium) อยู่ที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง ปีเตอร์ตัดสินใจเดินทางไปที่นั่น ขณะผู้ทำการในสถานที่พักฟื้นผู้ป่วยทุกคนให้การต้อนรับปีเตอร์อย่างอบอุ่น

ปีเตอร์สัมผัสความรัก ความห่วงใยของคณะเจ้าหน้าที่ของสถานที่พักฟื้น ปีเตอร์รำพึงรำพันว่า “เมื่อเราป่วยและรู้สึกหมดหวัง นอกจากคุณพ่อคุณแม่ทุกคนพากันดีตัวออกห่าง แต่เมื่อเรามาถึง สถานที่พักฟื้นแห่งนี้พวกเขาคุกเข่าอธิษฐานกับเรา พวกเขาคร่ำครวญขอพระเมตตาจากพระเจ้าสำหรับเรา ...พวกเขาได้อธิษฐานว่า “พระบิดาโปรดช่วยชายหนุ่มคนนี้ด้วย”

ปีเตอร์ไม่เคยมีประสบการณ์ได้รับความรักอย่างนั้นมาก่อน เขารู้สึกได้ว่า นี่เป็นปรากฏการณ์เหนือคนสามัญทั่วไป เป็นความรักที่สะท้อนมาจากความรักของพระเจ้า ปีเตอร์อยู่ในสถานพักฟื้นสองเดือน ใช้เวลาในการอธิษฐาน ศึกษาพระคัมภีร์ และเรียนรู้การดำเนินชีวิตตามรูปแบบสุขภาพ เขากล่าวบอกกับคุณพ่อ และคุณแม่ที่มาเยี่ยมว่า “ตอนนี้ผมลืมไปแล้วว่าผมเป็นคนป่วย...ผมแข็งแรงดีแล้ว ผมมีความสุขมาก”

หลังจากสองเดือน เขาขออนุญาตผู้อำนวยการสถานที่พักฟื้นไปตรวจสุขภาพที่โรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง ผลที่ออกมาทำให้เขารู้สึกงงกันไปหมด หมอได้เขียนบอกว่า “สุขภาพดี ตับทำงานปกติ อยุ่จะทุกส่วนปกติดี” หมอที่เคยตรวจร่างกายของปีเตอร์หลายเดือนก่อนรู้สึกอัศจรรย์ใจที่ตับของเขาเป็นปกติดีอย่างไม่น่าเชื่อ แต่ปีเตอร์ทราบดีว่าพระเจ้าทรงรักษาโรคตับให้กับเขา

ปีเตอร์ได้รับบัพติศมา คุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่ คุณย่าก็ได้รับบัพติศมาด้วย ปัจจุบัน ปีเตอร์อายุ 40 ปี เป็นคนงานสอนพระคัมภีร์ในประเทศจีน

ปีเตอร์กล่าวเป็นพยานเสมอว่า “ในเมื่อพระเจ้าทรงประทานชีวิตที่สองให้กับผม ผมจึงได้อุทิศถวายชีวิตที่สองนี้ให้กับพันธกิจการประกาศพระกิตติคุณของพระองค์”

ข้อมูลด่วน

- มีคริสเตียน (ทุกคณะนิกาย รวมทั้งคาทอลิก) อาศัยอยู่ในประเทศจีนมากกว่าในประเทศอิตาลี และประชากรของประเทศจีนกำลังเติบโตบนหลู่ (ของการแข่งขัน) สู่การเป็นประเทศที่มีคริสเตียนมากที่สุดในโลก
- ประชากรของประเทศจีนมีมากที่สุดในโลก คือมีถึง 1,387 ล้านคน ซึ่งเมื่อคิดเปรียบเทียบกับจำนวนประชากรของโลกทั้งใบ 100% ประเทศจีนมีถึง 18.47%
- สอดคล้องกับตำนาน (สิ่งที่เล่าต่อกันมา) ศาสนาคริสต์ในประเทศจีน อัครทูตโรมัส (อัครทูตที่เคยเป็นผู้สงสัย) เป็นผู้นำพระกิตติคุณมาเผยแพร่ในประเทศจีนหลังเทศกาลเพ นเทคอสต์ แต่ถ้าเช็คตามหลักฐานที่หาได้ มีผู้นำศาสนาคริสต์มาประกาศในประเทศจีนประมาณกลางศตวรรษที่เจ็ด (ค.ศ. 650โดยประมาณ)

XX

รายการวันสะบาโตที่สิบสาม

วันที่ 29 กันยายน 2018

เพลงเปิด

อย่าลืมวันสะบาโต

เลขที่ 330

อธิษฐาน

รายการ

“วันสะบาโตบนจักรยานของเรา”

เงินถวาย

เพลงปิด

ฉันต้องการพระเยซู

เลขที่ 227

ผู้อธิษฐานปิด

ผู้ร่วมในรายการ: ไม่ต้องท่องบท (ข่าวมิชชั่น) แต่อ่านให้เข้าใจหลายเที่ยว ถ้าจะให้ดีให้ทำการ ชักซ้อมก่อนสัก 1-2 รอบ ก็จะทำให้ผู้เล่ารู้สึกสบาย ใจขณะที่เล่าข่าว และอาจเพิ่มความรู้สึกได้บางตอน ตามที่เห็นเหมาะสม

วันสะบาโตบนจักรยานของเรา

ผู้ให้คำบรรยาย : ในไตรมาสนี้เราจะพบผู้คนจากประเทศเกาหลีใต้ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศมองโกเลีย และประเทศจีน สุดท้ายคือประเทศ ไต้หวัน ซึ่งประเทศดังกล่าวนี้ อยู่ภายใต้การดูแลของ “สำนักงานภาคเอเชียแปซิฟิกเหนือ ” และวันนี้เราจะพบชายคนหนึ่งจากประเทศไต้หวัน

ผู้พูด : ช่างผู้ทำการเจียข้อต่อโครงเหล็กรถจักรยานและขัดข้อต่อ และเพื่อให้โครงนั้นเรียบ ในโรงงานสร้างจักรยาน ก่อนทำการพ่นสีไม่ใช่งานที่ ซับซ้อน หรือใช้ความสามารถสูง ช่างจึงไม่ได้เงินเดือนสูงนัก โรงงานงานสร้างจักรยานดังกล่าวนี้อยู่ในเขตภาคกลางของประเทศ ไต้หวัน และโรงงานนี้อนุญาตให้สามัภรรยาหยุดงานในวันสะบาโตได้

จิน รง โกล และภรรยาทำงานในโรงงานผลิต จักรยานแห่งหนึ่ง ต่อมาโรงงานได้รับการ สั่งซื้อจักรยานมากขึ้น ทางโรงงานจึงกำหนดให้คนงานต้องทำงานในวันเสาร์ จิน รง โกล และภรรยาของเขาซึ่งทำการอยู่ด้วยกันจึงต้องลาออก และพระเจ้าได้นำพวกเขาให้ทำงานในโรงงานขนาดเล็กแห่งใหม่ ซึ่งมีคนงานเพียง 9 คนรวมทั้ง จิน รง โกล และภรรยา ในตอนแรก จิน รง โกล และภรรยา ได้เงินค่าจ้างรวมกัน เพียง 15,000 ดอลลาร์ไต้หวัน (ประมาณ 500 ดอลลาร์-อเมริกัน หรือ 16,500 บาท) แต่ทางโรงงานมีที่พักให้ น้ำไฟฟรี งานก็ยังมีไม่มาก ต่อมาโรงงานได้รับคำสั่งซื้อมากขึ้น สองสามัภรรยาจึงมีงานทำเต็มไม้เต็มมือ และได้ค่าจ้างเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าของตอนเริ่มต้น

หลายเดือนต่อมาโรงงานมีงานเพิ่มขึ้นอีก และต้องการคนงานเพิ่มขึ้น จิน รง โกลจึงพูดกับเจ้าของโรงงานขอ อนุญาตพี่น้องอีกห้าคนมาทำงาน ซึ่งเจ้าของโรงงานตกลง ญาติพี่น้องดังกล่าวเป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส จึงกล่าวได้ว่าโรงงานสร้างจักรยานดังกล่าวมีเครื่องญาติที่เป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสรวม 7 คน และคนอื่นๆ อีก 9 คนรวมเป็น คนงาน 16 คน

เมื่อมีออร์เดอร์สั่งซื้อจักรยานเข้ามามากขึ้น เจ้าของโรงงานจ่ายค่าจ้างมากขึ้น และแต่งตั้งให้ จิน รง โกล เป็นหัวหน้าคนงาน ซึ่งเขาคนเดียวมีรายได้ 40,000 บาทต่อเดือน อย่างไรก็ตามโรงงานสร้างจักรยานแห่งนี้มีออร์เดอร์เพิ่มเข้ามาอีก เจ้าของจึงกำหนดให้ทำงานในวันเสาร์ด้วย ซึ่ง จิน รง โกล ต้องต่อรองขอทำงานในคืนวันเสาร์ถึงห้าทุ่ม

และทำงานวันอาทิตย์อีกครั้งวัน ตอนแรกเจ้าของโรงงานมีที่ท่าจะไม่ตกลง จีน รง โกล และญาติๆ อีกห้าคนต้อง อธิษฐานอย่างหนัก ในที่สุดเจ้าของโรงงานยอมผ่อนผันให้

จีน รง โกล ต้องทำงานหนักและเหน็ดเหนื่อย คนงานอื่นๆ ที่ไม่ใช่ชาวแอ็ดเวนตีส์ก็เหนื่อยมากเช่นกัน ในปี ถัดมา ทางโรงงานมีออร์เดอร์สั่งซื้อจักรยานมากขึ้น เจ้าของโรงงานจึงกำหนดให้คนงานทำงานในวันเสาร์เต็มวัน และวันอาทิตย์อีกครั้งวัน ตอนนี้อำนาจของไม่ยอมผ่อนผันใดๆ จีน รง โกล และเครือญาติรวม 7 คนจึงพร้อมใจกันขอลาออกในตอนสิ้นเดือนซึ่งยังเหลืออีกสองสัปดาห์

สามวันผ่านไปเจ้าของโรงงานได้มาพบกับ จีน รง โกล จีน ว่าเพราะคุณทำงานฝีมือดี ดูแลลูกน้องได้ดี ผลงาน จึงออกมาดี เป็นที่ต้องการของตลาด ผมเกลียดที่จะเสียคุณ และเครือญาติไป ผมจึงตัดสินใจสร้างโรงงานแห่งที่สอง ขึ้น ให้มีคนงาน 20 คน และให้คุณเป็นหัวหน้า และคุณและเครือญาติจะอยู่ในโรงงานแห่งใหม่และคุณสามารถหยุด ในวันสะบาโตได้ ส่วนโรงงานเดิมก็จะให้ผู้ช่วยของคุณขึ้นเป็นหัวหน้าแทน โรง งานแห่งเดิมจะมีคนงาน 20 คน เช่นกัน แต่พวกเขาต้องทำงานในวันเสาร์ด้วย

ในโรงงานสร้างจักรยานแห่งใหม่ที่ จีน รง โกล นอกจากจะเป็นหัวหน้างาน เขาจะต้องฝึกคนงานที่จะมาเข้า ทำงานใหม่ด้วย แน่نونเขาได้เงินเดือนเพิ่มขึ้น

จีน รง โกล และภรรยา รวมทั้งเครือญาติทั้งเจ็ดขอบคุณพระเจ้าที่ทรงนำพวกเขาให้สัตย์ซื่อต่อพระสัญญา ของ พระองค์ ดังที่บันทึกไว้ในพระธรรม เพลงสดุดี 37:5 ว่า “จงมอบทางของท่านไว้กับพระเจ้า วางใจในพระองค์และ พระองค์จะทรงกระทำสำเร็จ”

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX